

Het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool. Met vele, interessante foto's — Monaco, fraaie groote kieken. — Een practisch idee om onze molens tē behouden. — Het a.s. jubileum van den eersten spoorweg. — Voor betere wegen. — De huldiging van Prof. Dr. H. H. Kuyper.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 32 (6) 12DE JAARGANG
4 Febr. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

DE PIETERSKERK TE LEIDEN

Ter gelegenheid van het 350-jarig bestaan der Rijks Universiteit te Leiden heeft haar Senaat aan H.M. de Koningin het doctoraat honoris causa in de rechtsgeleerdheid verleend. De promotie zal plaats hebben op 9 Februari a.s. in de Pieterskerk te Leiden, waar dien dag ook de plechtige herdenking van de stichting der Universiteit zal plaats vinden. Als promotor zal optreden de rector magnificus Prof. Mr. A. J. Blok. Hierboven het extérieur der Pieterskerk, een der fraaiste en oudste gebouwen der Sleutelstad.

DE LEIDSCH HOOGESCHOOL

(1575—1925)

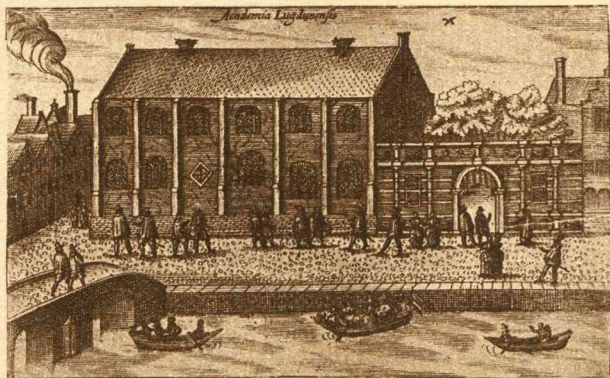

Prins Willem van Oranje,
bijgenaamd de Zwijger, de stichter der Leidsche Hoogeschool. — Afbeelding
naar een weinig bekende gravure.

De oprichting der Leidsche Hoogeschool is voortgesproten uit het zoo manmoedig, in 1574 doorstaan beleg der stad. Maar de onderhandelingen, die op het punt stonden te worden aangegaan, en die wellicht tot een overeenkomst met den Spaanschen Koning konden leiden, maakten het tevens noodzakelijk, dat deze zich eventueel voor het voldongen feit eener bestaande Hoogeschool in de Noordelijke Nederlanden zou bevinden. In de haast nu om gereed te zijn had men genoeg moeten nemen met wat de omstandigheden boden. De weleerwaarde Casper Coolhaze werd rector magnificus; de hoogleraren Oirschot, Bontius en Forestus onderwezen de medicijnen; Diederick van Egmont, Cornelis de Groot en Joost de Menijn de rechten; de laatsten woonden echter even trouw als immer de zittingen van het Hof bij als de voorlaatsen hun patiënten bezochten, terwijl ook het onderwijs van Coolhasius niet al te veelvuldig was. Maar daarin kwam

eerde, dezen mocht toespreken en reeds toen kon gewagen van verwachtingen, die de Leidsche Hoogeschool opwekte.

De instelling der Hoogeschool was, afgezien van dit alles, geheel ongelijk aan die van buitenlandsche academiën. Daar toch werden den adel aanmerkelijke voordeelen boven de burgers gegund. Hier hadden vorstelijke en adellijke studenten slechts een afzonderlijke bank in het auditorium en niets meer. Kon ginds een student den gemiddelden burger tot heel wat dwingen, en was de uitoefening van recht tegenover de studenten of hoogleraren ook op het stuk van financiën heel moeilijk — in Leiden was dat anders. Voor de academische vierschaar bovendien waren adellijke en niet-adellijke studenten volkomen gelijk. Wij, kinderen van een

De Academie te Leiden.

Naar een gravure uit het begin der zeventiende eeuw.

democratischen tijd, vinden dat gewoon en kunnen moeilijk beseffen welk een stukje maatschappelijke evolutie daarin reeds school. In tegenstelling met andere Universiteiten, die slechts studenten toelieten, welke den eed op de Staatskerk hadden afgelegd, gold in Leiden vanaf 1577 reeds, dat aan een ieder, van welken Staat of godsdienstige gezindheid ook, vrijheid gegeven werd om zich in de wetenschappen te oefenen en werd den studenten een bepaalden vrijdom van accijnzen op wijn en bier toegestaan. Dat van dit laatste niet menigmaal misbruik is gemaakt door degenen, die zich slechts daarom als student lieten inschrijven, valt moeilijk te betwijfelen.

Prof. Casper Coolhaze,
de eerste rector magnificus der Leidsche Hoogeschool.

Maar juist de vrijheid en de voorrechten, aan buitenlanders gegeven, brachten der Leidsche Hoogeschool reeds dadelijk haar groote vermaardheid. Van letterlijk elk land kwamen de vreemdelingen hierheen. En dit groote en meestentijds selecte auditorium maakte 't weer gemakkelijker dan het in den aanvang scheen, om geleerden van grooten naam, ook uit andere landen, bereid te vinden om een leerstoel te Leiden te bezetten.

Daar is reeds dadelijk de uitstekende Justus Lipsius, die door Dousa met den eernaam van „le prince du sénat des savans” werd betiteld; daar is Donellus, de groote jurist, die zich echter in zijn ijver voor de belangen van de partij van Leycester zoozeer vergat, dat hij zich niet ontzag om smadelijk over den Prins en de Staten te spreken en daarom van zijn bediening moest worden ontheven; daar is Franciscus Junius, bij wien de jonge Hugo Grotius aan huis woonde, die onderricht gaf over alle deelen der theologie en zich door zijn kennis der Oostersche talen een welverdienden roem

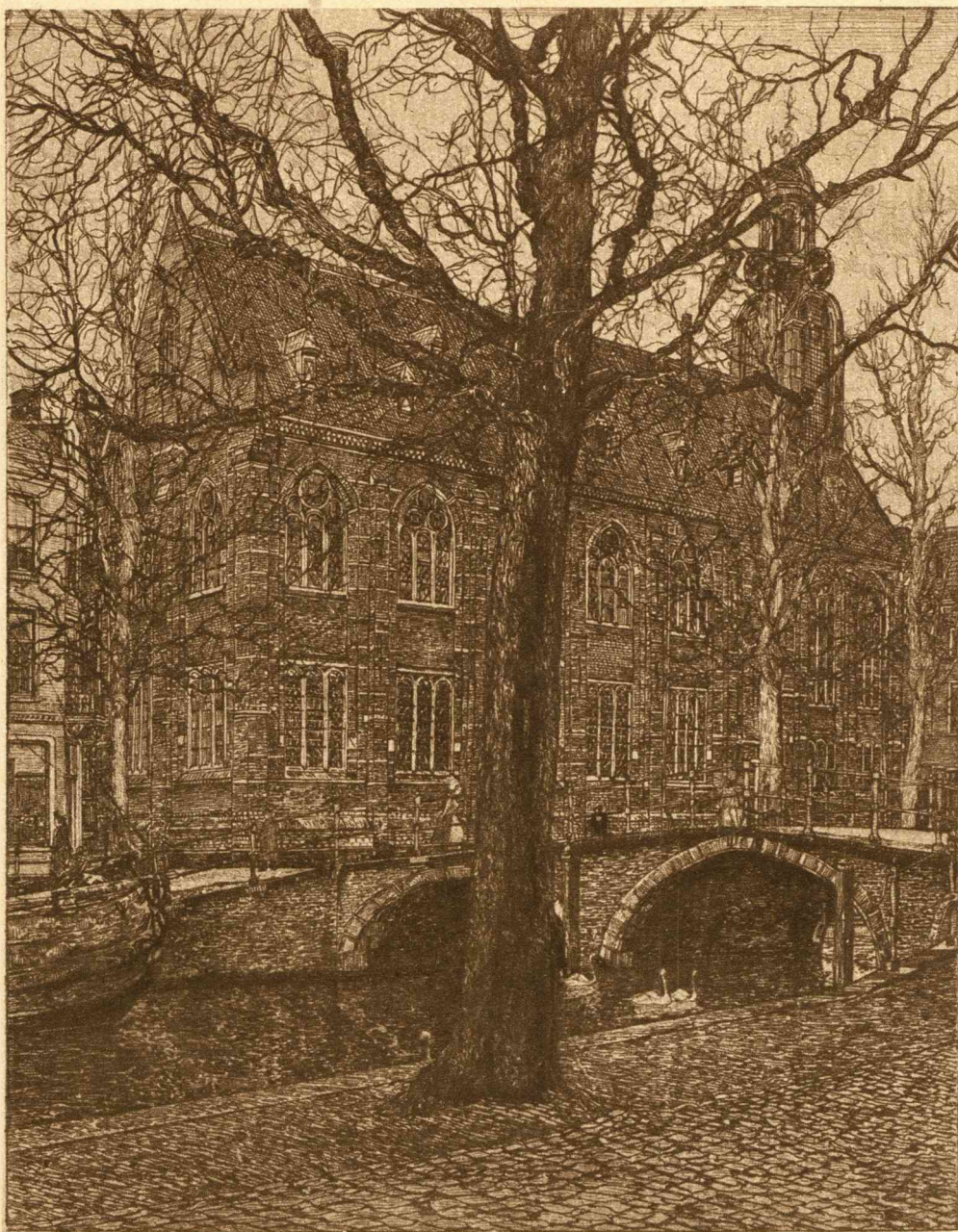

Justus Lipsius,
die door Dousa werd betiteld met den eernaam,
„le prince du sénat des savans”.

verandering. Capellus was de man, die in juni van datzelfde jaar, toen Prins Willem de Universiteit met zijn eerste bezoek ver-

Rodolphus Snellius,
die van de Leidsche Hoogeschool op het gebied
der Wis- en Sterrekunde met zooveel roem deed
gewagen.

De Academie te Leiden. — Naar de ets van G. C. Haverkamp.

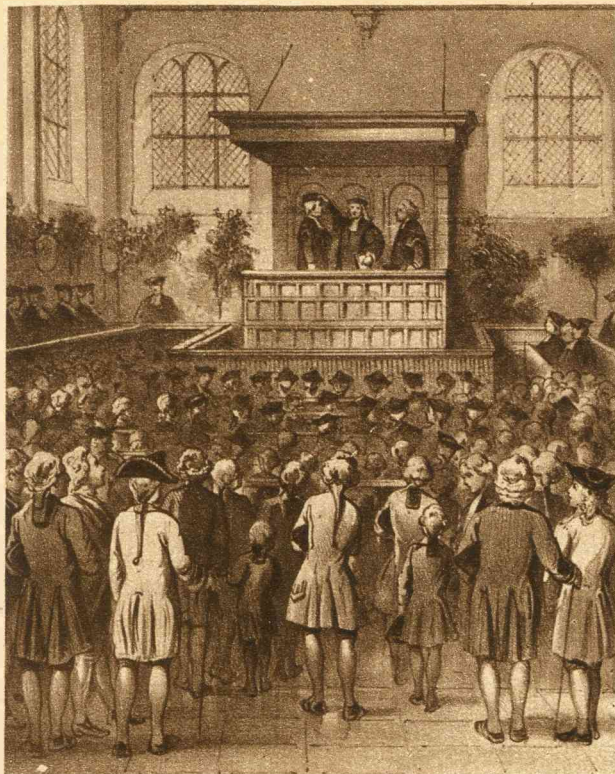

Franciscus Junius,
bij wien Hugo de Groot, de grondlegger van het
Volkenrecht, in zijn leertijd aan huis woonde.

verwierf; daar is bovenal de groote Scaliger, ongetwijfeld de grootste letterkundige van zijn tijd, voor wiens overkomst

Josephus Justus Scaliger,
de grootste letterkundige van zijn tijd.

Een promotie met de kap aan de Leidsche Universiteit.

De promotie met de kap was in de zeventiende eeuw in gebruik. Een dergelijke plechtigheid was echter zeer omslachtig een kostte den candidaat veel geld.

en curatoren en de Staten, ja zelfs de Prinses Louise de Coligny zich heel wat moeite hebben moeten geven. Hij werd van Caen, waar hij vertoefde, naar Nederland met oorlogsschepen gebracht; bij academische plechtigheden was men erop uit hem boven de andere professoren eer te bewijzen; de Senaat gaf hem bij zijn zittingen de eereplaats en als op 8 Februari de aftredende rector zijn redevoering hield, werd tot hem het woord gericht, voordat de anderen werden toegesproken. Maar genoot Scaliger aan de eene zijde een bijna goddelijke vereering, aan den anderen kant bleven afgunst en nijd niet uit, en zijn verzwakt lichaam werd daardoor

Studentenkamer uit de 17e eeuw.

zoozeer aangetast, dat hij reeds in 1609 in de armen van zijn leerling Daniël Heinsius den laatsten adem uitblies. Deze Heinsius heeft den roem der Leidsche Hoogeschool voortgezet; nevens hem valt te denken aan mannen als Clusius en Bontius, die tot de inrichters en oprichters van den beroemden Hortus behooren, terwijl de Staten aan de naar Oost en West zeilende schepen last gaven zeldzame planten mede te brengen. Voorts aan den grooten kruidkundige en anatoom Petrus Pauw, leerling van Dodonaeus. Niet minder aan een Johannes Forestus, een Petrus Scriverius en bovenal een Snelius, die van de Leidsche Hoogeschool op wis- en sterrekundig gebied met zooveel roem deed gewagen.

Men kan gerust zeggen, dat de roem der Leidsche Hoogeschool zich in deze zeventiende eeuw over geheel de wereld heeft verbreid. Milton, de beroemde Engelsche dichter, verzuimde niet haar op zijn reis een bezoek te brengen; René Descartes, de bekende ontwerper van een nieuw filosofisch stelsel, liet in 1630 zijn naam in het album opnemen. Men weet, tot welke moeilijkheden zijn verblijf er heeft geleid, en hoezeer de Cartesiaanse begrippen, gelijk men ze later noemde, door curatoren zijn bestreden. Van een vroeger tijdperk dateeren de onzalige twisten, die tusschen de godgeleerden Arminius en Gomarus ontstonden en die ongetwijfeld heel wat verder dan deze beiden het wilden en het vóór hun einde konden vermoeden, in het politiek en godsdienstig leven van de Nederlanden, lang niet in alle opzichten ten voordeele van de Universiteit, om zich heen grepen. Maar zulke geschillen leidden de aandacht van de steeds zorgzame curatoren niet af van de belangen der Universiteit, hetgeen ook blijken kan uit de aandacht, die voortdurend aan de bibliotheek is geschonken; in het begin der zeventiende eeuw werd 't legatum Warnerianum in handen van curatoren gesteld en slechts korten tijd daarna kwam

de bibliotheek van Mr. Joannes Thijsius in hun bezit. Van af het oogenblik overigens, dat de vereenigde Nederlanden zich als Staat gevestigd konden rekenen, ondervond de Leidsche Universiteit — kon het anders zijn? — de op- en neergaande invloeden van het leven der Republiek zelve. Van het begin der achttiende eeuw dateert echter ook in Leiden de intrede van een geheel nieuw, verslappend tijdperk dat, naarmate die onzalige achttiende eeuw verder voortschreed, niet tot glorie van Nederland strekte. Heel wat veranderde er in de studentenwereld; heel wat werd studie genoemd, dat tevoren niet als zoodanig zou zijn beschouwd; de studenten waren petits maîtres, die zich meer om kleding en hoofsche manieren dan om de studie bekommerden. De wetenschappelijke roem intusschen van Leiden ging er niet op achteruit, schoon zij in de hoogeschoolen van Utrecht, Franeker, Groningen, Harderwijk en Nijmegen en de illustre scholen van Middelburg, Deventer en Amsterdam machtige mededingsters vond. Reeds omtrent het einde der zeventiende eeuw verkeerden jaarlijks een 1200 studenten aan de Leidsche Academie

Dezel, een tweetal hoogleeraren geleidende.

Reeds in de dertiende eeuw vervulden de pedellen hun functie aan de hoogeschoolen. Te Leiden waren er van de stichting af twee. — Onze afbeelding is naar een oude plaat van p.m. 1875.

en bij den aanvang der achttiende eeuw telde zij een harer meest beroemde hoogleeraren, den grooten Boerhave, aan wien Czaar Peter de Groote bij zijn verblijf hier te lande niet naliet een bezoek te brengen.

Na de niet-luisterrijke periode der directe en indirecte Fransche overheersching — luisterrijk al even weinig uit materieel als uit moreel oogpunt — deed de negentiende eeuw met haar vele veranderingen haar intrede, ook aan de Leidsche Hoogeschool. De voorrechten van het academisch statuut, in den loop der tientallen voorafgaande jaren met zoo grooten ijver verdedigd, werden opgeheven; geheel het hooger onderwijs werd op anderen leest geschoeid. Maar al spoedig heeft ook in de negentiende eeuw Leiden's luister opnieuw geblonken. Slechts enkele namen zijn voldoende. Perelkamp, Bake, Cobet handhaafden den ouden luister der Leidsche philologie; Matthijs de Vries en Jonckbloet verwierven zich grooten naam als beoefenaren der Nederlandsche taal- en letterkunde; Fruin blonk uit als historicus; Kaiser als sterrekundige; Dozy als oriëntalist; Jan van der Hoeven als zoöloog. De vermaarde Buys schreef zijn niet minder vermaarden commentaar op de Grondwet en oefende

Studenten uit het laatst der 17e, en de eerste helft der 18e eeuw.

Een promotie aan de Leidsche Universiteit omstreeks 1650.

Een aantal heeren, o.w. ook de gepromoveerde, komen uit de poort der Academie. Op den voorgrond enkele toeschouwers. — Naar een schilderij in het Rijksmuseum.

met name voor 1874 grooten politieken invloed uit; Scholten en Kuenen trokken de oogen der wereld tot zich door wat zij als wetenschappelijke beoefenaars der theologie, als stichters der moderne richting deden. En toch werkte een deel hunner in de jaren, dat de Staat, gedeeltelijk door onverschilligheid, gedeeltelijk door machteloosheid, zijn zorgen voor het hooger onderwijs verwaarloosde; dat zelfs een man als de wereldberoemde scheikundige Mulder, die de vriend des Konings was, zich niet in staat rekende om aan het Rijk de noodige middelen voor zijn onderwijs te „ontwringen”. Het past zeker niet om een vergelijking te trekken tusschen het heden

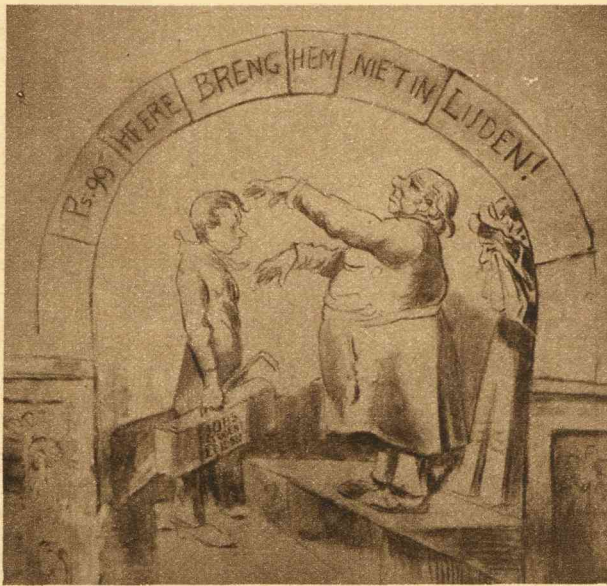
Studentenkamer uit de 18e eeuw.

en het verleden. Maar, dat de roem, die Leiden geniet, en om het verleden, en om het tegenwoordige, nog immer groot en verbreid is, wie kan het ontkennen, die in reisbeschrijvingen van aanzienlijke buitenlanders ziet gewagen van den eerbied, waarmede zij Leiden zijn binnengetreden en zijn aloude universitaire instellingen hebben bezocht?

Het is nog niet zoo lang geleden, dat een klein maar zeker niet onaanzienlijk gezelschap Leiden bezocht, als vertegenwoordigers van de Union des Associations pour la Société des Nations, naar Leiden gekomen dank zij de gastvrije uitnodiging van de „Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer”. Zij werden daar toegesproken door den toenmaligen rector magnificus, Prof. Mr. Krabbe, en het was toevalligerwijze de bekende Fransche historicus Prof. Aulard, die diens woorden te beantwoorden kreeg. Men moge aan de wellevendheid, waartoe de gasten zich jegens den gastheer verplicht gevoelden, wellicht een deel toeschrijven van de hartelijkheid, waarmede Aulard van den roem der Leidsche Hoogeschool gewaagde, maar toch zeker niet den ondergrond van bewondering, dien men in dit antwoord kon aantreffen. Neen, bij hem, zoo wel als bij zijn Griekschen ambtgenoot, die zich onmiddellijk daarna deed hooren, gevoelde men de erkentelijkheid, die de wetenschap jegens Leiden zoo gaarne betoont, omdat men weet, dat er, tientallen van jaren achtereen, door mannen, vermaard in hun wetenschap, de wetenschap slechts gediend is om haar zelve.

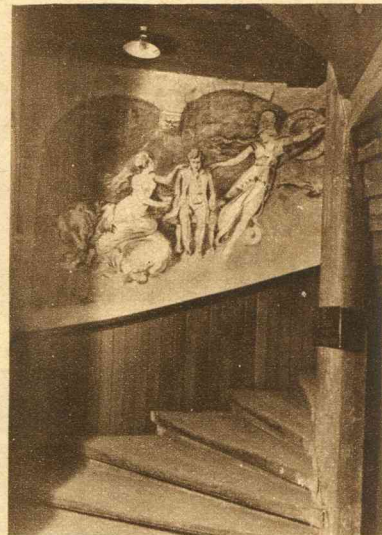
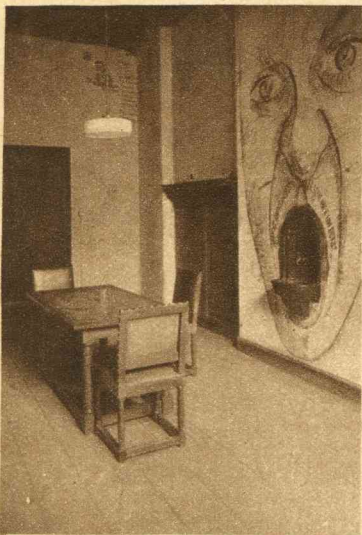
Jan van Hout, de bekende stadssecretaris van Leiden in de moeilijke dagen van het beleg, heeft bij gelegenheid der inwijding gezegd: „Wie hadde gedacht, dat de hoogeschole in so weynig jaren van so kleine beginzelen tot so grooten wasdom hadde konnen aangroeien?” Dat woord is richtsnoer geweest voor de Leidsche Hoogeschool; het moge het ook in de toekomst steeds blijven!

HET 350-JARIG BESTAAN DER LEIDSCHER UNIVERSITEIT

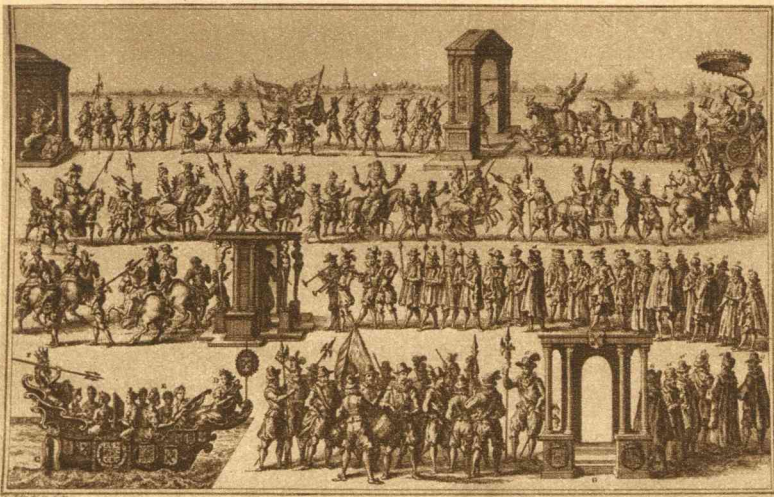
Het „Zweetkamertje” der Leidsche Hoogeschool.

Het vertrekje dat den studenten die examenen doen als wachtkamertje dient, en dat door hen met den typeerenden naam van „Zweetkamertje” is gedoopt, is versierd met een aantal humoristische teekeningen van Victor de Stuers en Louis Raemaekers, die er een zekere vermaardheid aan gegeven hebben. Ook op de trap erheen treft men enkele teekeningen van de Stuers aan. Wij geven ze op deze pagina in reproductie weer. — Hierboven links: de ingang van het zweetkamertje. De teekeningen stellen den student vóór (*voort*) en na (*achter*) zijn examen voor. Boven de deur de spreuk uit Dante's Inferno: *Lasciate ogni speranza voi che entrate*, hetgeen beduidt: „Wie hier binnentreedt late alle hoop varen!” Voor den examinandus nu bepaald geen aanmoediging. Midden: „Heere, breng hem niet in Lijden”. Rechts: de rake tekening van Louis Raemaekers, een student uit den tegenwoordigen tijd voorstellend, die in het zweetkamertje wacht tot hij bij zijn examinatoren wordt binnengeroepen.

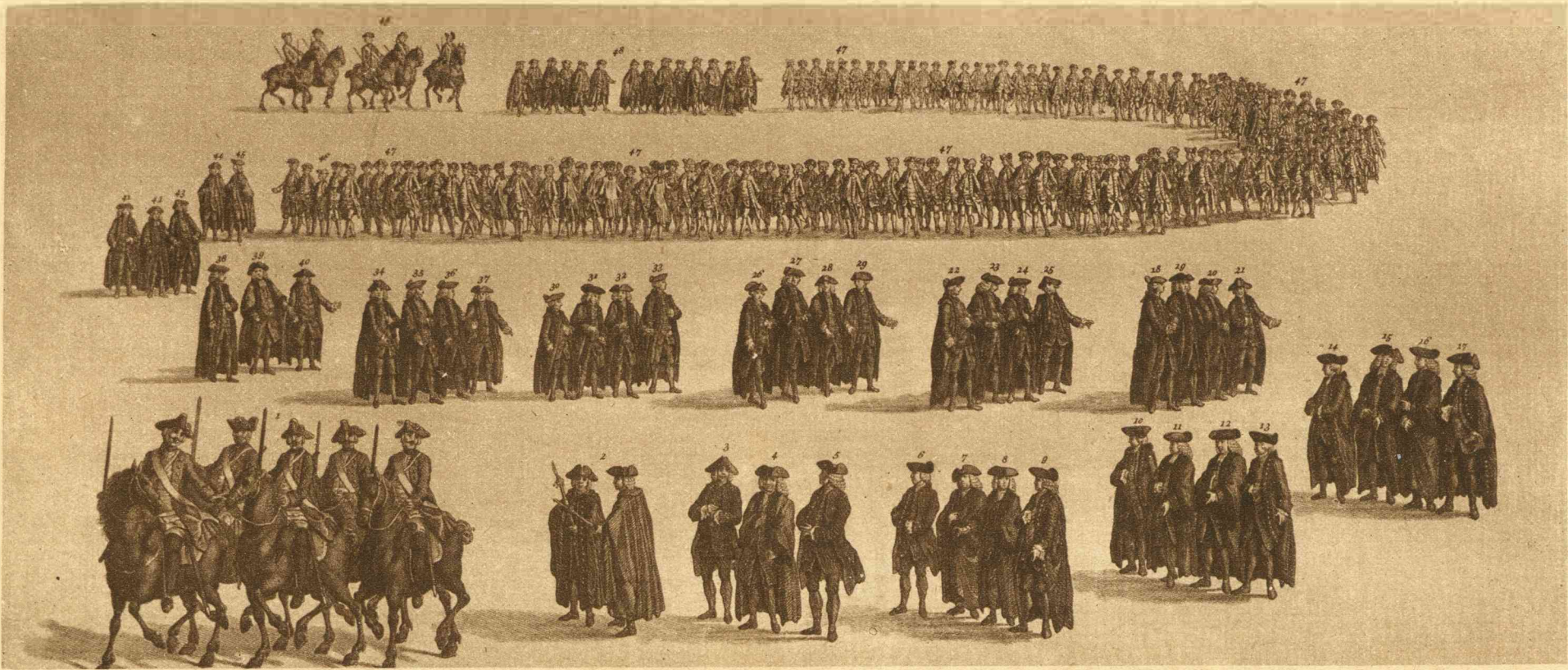
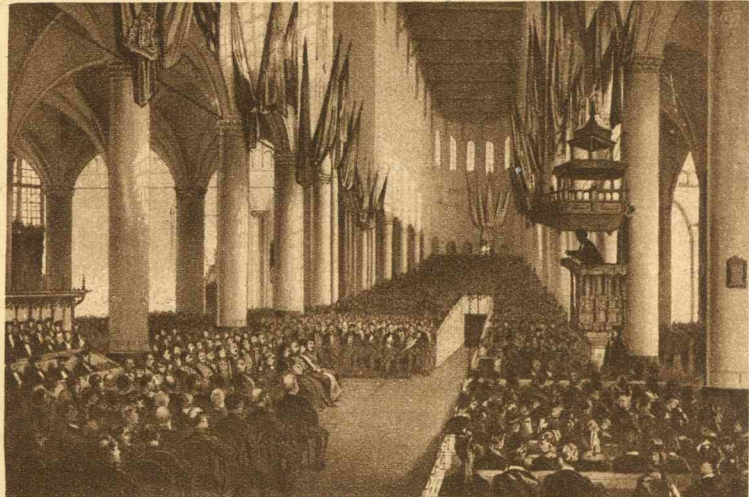
Het „Zweetkamertje” der Leidsche Hoogeschool.

Links: Interieur van het Zweetkamertje. Om het fonteintje teekende de Stuers een kop, met het inschrift: „Dit is Hans Worst, lescht hier uw dorst”. Midden en rechts: de langs de trap door de Stuers aangebrachte teekeningen.

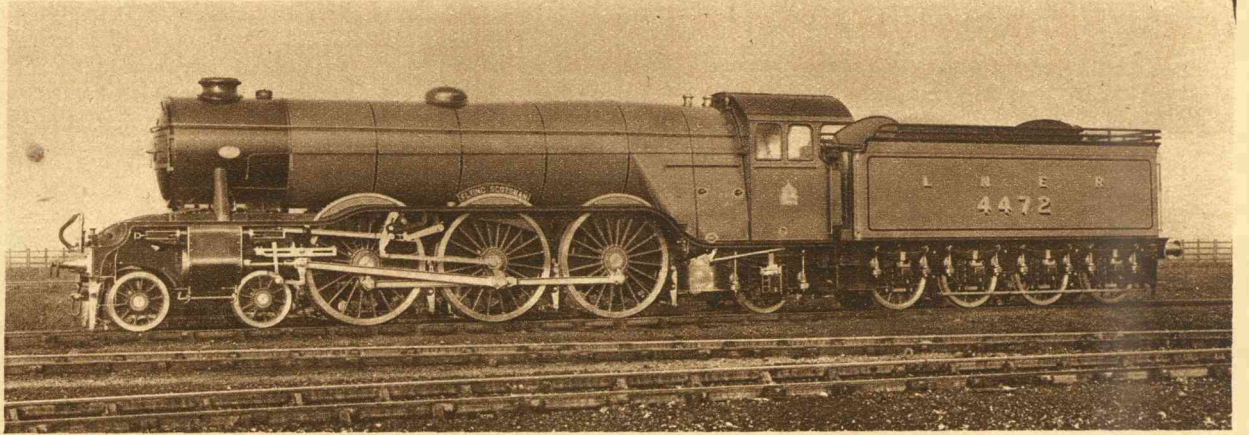
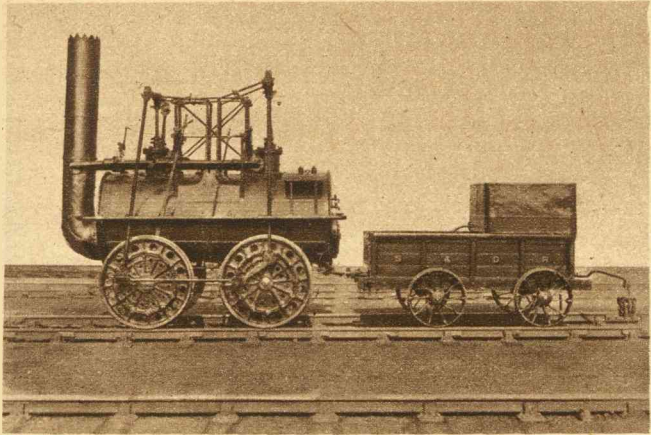

De inwijding en vorige jubilea der Leidsche Universiteit.

naar oude prenten in het Rijks-Prentenkabinet te Leiden. Links boven: de feestelijke inwijding der Universiteit in het jaar 1575. Rechts boven: De herdenking van het driehonderd-jarig bestaan in de Pieterskerk. Hieronder: de stoet van professoren en studenten die zich in 1775 ter gelegenheid van het 200-jarig bestaan van de Academie naar de Pieterskerk begaf.

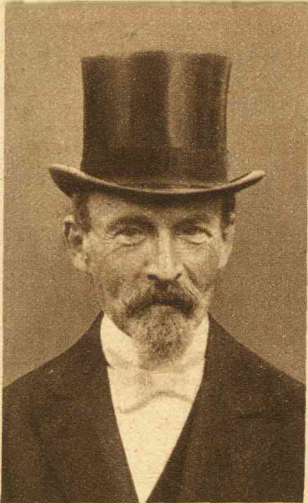

UIT HET VOLLE LEVEN

De eerste spoorweg 100 jaar oud.

In verband met het feit, dat het dit jaar (in September) 100 jaar geleden is, dat de eerste spoorweg (in Engeland) geopend werd, brengen wij hierboven een tweetal interessante foto's. Links: de „Locomotion" No. 1 van den Stockton and Darlington Spoorweg, de eerste locomotief voor passagiers-vervoer ter wereld. Deze kleine machine is gebouwd door George Stephenson en trok den eersten trein tusschen Darlington en Stockton op 25 September 1825. Rechts: de locomotief welke thans den z.g. „Flying Scotsman" trekt (zie Panorama van 21 Januari l.l.), de zwaarste sneltreinmachine in Engeland. Deze locomotief is op de Wembley-Exposition tentoongesteld geweest.

Het opperrabbinaat van het Ressort Den Haag.

Tot opperrabbin ad interim voor het Synagogaal Ressort 's-Gravenhage is in de vacature van wijlen opperrabbin A. van Loen, benoemd rabbin I. J. v. Gelder.

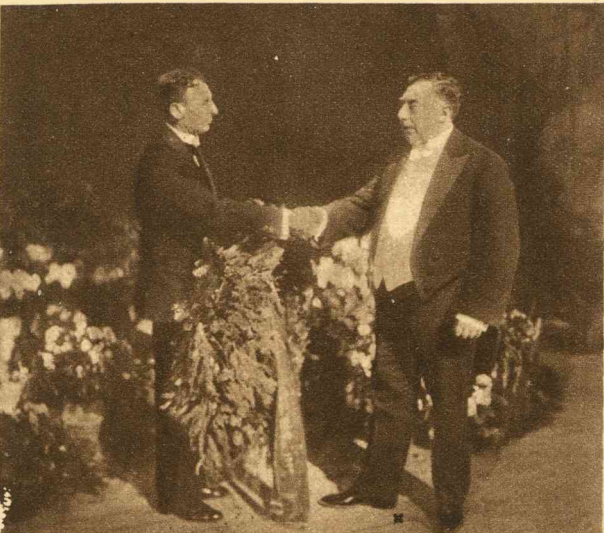
De operette Mady.

De operette Mady, die in den Haagischen Princesseschouwburg wordt opgevoerd door het Ned. Operettegezelschap, blijkt een groot succes te zijn. Wij geven hierboven een groep der medespelenden. In het midden, op den voorgrond: André Span, Fientje de la Mar en Tony Stevens.

D. J. Hamoen.

Tot Commissaris van Politie te Utrecht is benoemd de heer D. J. Hamoen, thans hoofdinspecteur van Politie aldaar.

Leon Boedels jubileert.

De regisseur van het theater Flora te Amsterdam, de heer Leon Boedels, werd de vorige week Dinsdagavond ter gelegenheid van zijn 40-jarig jubileum gehuldigd. — De heer Isidor Zwaaf overhandigt namens de directie van het theater een krans aan den jubilaris.

H. R. Krapels.

De heer H. R. Krapels, die sedert 18 jaar de functie van chef van het Centraal Station te Amsterdam waarneemt, gaat 1 Mei a.s. met pensioen.

A. Muller.

De heer A. Muller, chef van het Centraal Station te Utrecht, is aangewezen om den heer Krapels als chef van het Centraal Station te Amsterdam op te volgen.

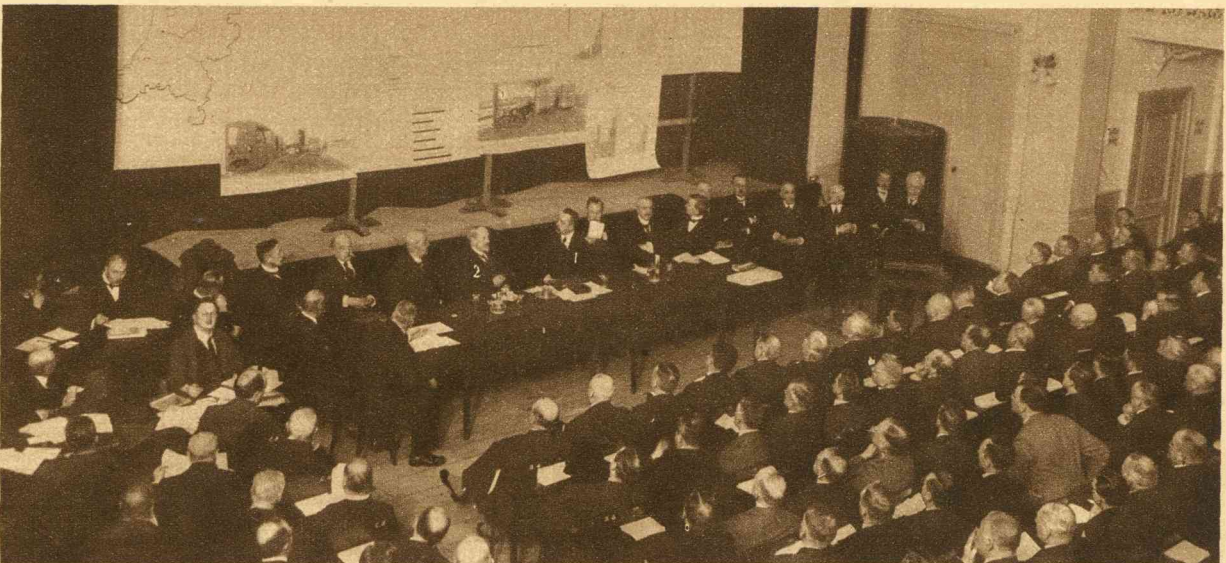
Een oud gebruik, het z.g. „touscheeren".

Wanneer in Welsum (gem. Olst) een paartje gaat trouwen, stelen de jongens zich langs den veerweg op, om de trouwkoets bij den terugkeer van het Stadhuis tegen te houden. Eerst als de bruidegom is uitgestapt en geld gegeven heeft, wordt het versierde touw weggenomen.

Th. E. Houtvester †

De heer Th. E. Houtvester te Utrecht, die duizenden menschen in verrukking bracht met zijn fraai-gekleurde Indische Chrysanthemums is den 28en Januari j.l. overleden. Houtvester bemoeide zich niet alleen met flora's kinderen, maar nam ook aan het openbare leven ernstig deel.

Voor betere wegen.

Maandagmiddag 26 Januari werd in „Diligentia" te 's-Gravenhage door den A. N. W. B. in samenwerking met de Kon. Ned. Automobiellclub een vergadering gehouden, bedoeld als actie voor een verbeterd en goed wegennet in ons land. De vergadering werd o.a. bijgewoond door de oud-ministers Posthuma (1) en Lely (2).

Stefi Geyer.

de beroemde violiste, die na een wereldtournee weer in Europa terug is, zal onder de auspiciën der Internationale Concertdirectie Ernst Krauss een tournee door ons land maken.

WAAROM HET NIET GING...

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

„Doen of niet doen...?” zuchtte mevrouw Dingemans voor de tiende maal.
„Doen,” ried meneer met klem.
„Tja maar e als” begon mevrouw voor den zooveelsten keer en verschikte 'r wel-gedaanheid in den molligen crapaud.

„Gut mensch, — zanik nou toch niet langer doen-et-nou-maar-gerust als het je niet bevalt dan ken je ommers nog altijd”

„Och ja,” vond mevrouw besluiteloos „maar zoo iemand die je niet gezien hebt dus jij vindt?”
„Dat hê'k je nou al honderdmaal gezegd, wat ik vin” begon meneer, z'n geduld verliezend.

„Ik vin,” — sprak hij met stemverheffing, „dat as jij 'n goeie meid kan krijgen — een beste meid, een fesoendelijke meid, dat je dan niet zoo moet zeuren van as dit en as dat”
„Wat ben jij in éenen geperteerd voor die meid” deê mevrpuw achterdochtig, — „weet je d'r soms meer van?”
„Weer wat nieuws!” — bromde meneer en nam de krant op.

„Nou ja” sputterde mevrouw zwakjes na, — „als jij in eenen ook zoo mal doet zoo zoo”

„Mal mal ?!” stoof meneer op. „Mensch je bent niet wijs! Heer in den hemel, — ik doe mál !!” — wendde hij zich met een hemelschen oogopslag tot het plafond.

Met een vernietigenden blik liet mevrouw 'r onderkin op 'r guipure-vestje zakken. Ijverig begonnen de worstvingertjes aan een iel haakwerkje te prutsen.

Het gesprek staakte.

Het theewater zong met jolig sissende plofjes tegen het rammelende deksel

Plezierig ritselde de courant in de bedrijvige handen van den heer Dingemans.

Mevrouw haakte verwoed met vinnige steek-beweginkjes en nijldige rukjes aan den strakken draad, die ergens onder de tafel zijn oorsprong nam.

Er werd gebeld

Meneer sloeg drie bladen tegelijk om

Mevrouw haakte of ze er haar leven mede moest verdienen

Wederom werd er gebeld nu iets luider

Door beider brein flitste dezelfde gedachte: de meid!
„Zou je ook eens open gaan doen?” informeerde mevrouw kribbig.

Moeizaam stond meneer Dingemans op uit z'n gemakkelijken stoel.

„Jawel jawel zeker” bromde hij, — „dat komt er nou van als je geen meid kan houden, dan ken je alles zelf doen”

Mevrouw d'r oogen werden zoo rond als knikkers en dreigden over 'r vleezige wangen te zullen rollen

„W-wat zei je daar, Jacobus?” — vroeg ze dreigend en priemde de haakpen strijdlustig in het onschuldige tafelleed.

„Niks niks” — mompelde meneer al half in de gang. — Als hij „Jacobus” genoemd werd, stond de huiselijke barometer op vliegend storm.

Het was den heer Dingemans dan ook alleszins te vergeven, dat hij meer dan noodig was talmde in de vestibule

„Wat is er toch waar blijf je?” — riep mevrouw hem al toe nog voor hij den drempel wederom overschreden had.

Haar nieuwsgierigheid won het van haar vitzucht.

„Wie was daar?” — vroeg ze ongeduldig.

„De post,” zeide meneer bedaard en legde een envelop met een twee-cents postzegel op de tafel.

Met een verwonderlijk vlugge beweging pakte mevrouw het couvert.

„Is dat alles? werd daárvor gebeld?” — wilde ze weten.

„t Schijnt” deê meneer laconiek.

„Was er anders niemand?” vorschte mevrouw.

„... e née” — bromde meneer afwezig met de courant als veilig schutsel om zich heen.

Mevrouw zat op spelden

Als dat nu niet was om je dood te ergeren

Ze zuchtte diep in zelfbeklag met een traag heffen van 'r boezem

„Weet weet je zeker dat er niemand anders was?” waagde zij nog een poging.

„Ja netúúrlijk — laat me toch met rust,” — nijldige meneer en giftig: „de Deutsche meid was het niet !!”

Beleedigd zweeg mevrouw.

Traag zeurde de avond voorbij.

Met een martelaarsgezicht dekte mevrouw voor de avond-boterham.

„Zal ik nou toch maar die e Deutsche meid nemen?” — weifelde ze tusschen twee hapjes bruinbrood met worst.

„Moet je zelf weten,” deê meneer onverschillig met vollen mond.

„Ik ben niet zoo erg sterk meer in mijn Duitsch, zie je” deed bescheiden mevrouw, die graag net deed of ze het vroeger wel gekend had.

„Nou ik vin” ijverde meneer met veel flinkheids-vertoon, „ik vin, — dat asse ze hier de Hollandsche boterhammen komen opeten, — dan motte ze ook maar de Hollandsche táál spreken — wat jij? Dat mot maar” besloot hij met een weidsch armgebaar, — „en trouwens

in 'r getuigschrift staat dat ze Hollandsch ken. — Je zal zien, dat gaat zoo vanzelf”

Mevrouw vond het ook en ze hoopte in stilte dat het van-zelf gaan zou.

En het ging ook vanzelf, alleen ging het een beetje anders dan de heer en mevrouw Dingemans het zich hadden voorgesteld.

Loni kwam, — zag, — en overwon!

Het was een plotselinge en algeheele overwinning over de gansche linie.

Donderdagavond zou Loni komen.

Den ganschen dag had mevrouw met Mie, de oude werkster, geploeterd om de poppige keuken en het hokkerige dak-kamertje gezellig te maken.

„Nieuwáár” had Mie geteemd, „zoo'n schaaft dat in 'n vreemd land komp, alles zoo anders, hê? d'r mot je war f'r over hebbe” Ze had 'n extra „beste” beurt gegeven aan 't vervelooze kamertje en in een sentimenteete bui had ze drie papieren roosjes aan de deur gekocht. „'n Aardigheidje op d'r kamertje”

Na tafel zou Loni komen

Jachterig had mevrouw den etensboel afgewasschen, — zoo'n bende als je pas kwam dat stond niet. Met 'n geagiteerd kleurtje zat ze om 8 uur achter het theeblad

„Als ze nou belt dan doe jij open” — bedisselde mevrouw zenuwachtig, — „enne dan laat je 'r in de keuke enne dan kom ik wel na 'n oogenblikkie”

Maar het entrêe zou dadelijk al heel anders wezen Toen er gebeld werd stond de heer Dingemans gehoorzaam op.

Haastig voelde mevrouw aan 'r coiffure, wierp een snellen blik in den spiegel en vliegenvlug repeteerde ze een paar welgekozen Deutsche woorden

Ingespannen luisterde ze naar de geluiden in de gang

En typisch straattaferentje in een Arabische stad.

Een oude Arabische vrouw, die zich met het vertellen van sprookjes bij de jeugd bemind maakt. (Foto Terraphot).

Plotseling ging de kamerdeur met een zwaai open en Loni trad met uitgestoken hand op mevrouw Dingemans toe.

„Dag e j juffrouw” stotterde mevrouw schaaftachtig.

„Tag mefrau da bin iek es spait main so dasz iek so laat bin der dumme Kutscher”

„Ze zal den bestuurder van de tram meenen,” — dacht mevrouw, doch het weggrollen van een rijtuig dat echter niet voor de deur stond, deed haar verschrikt uitroepen:

„Ben jij bist du mit ein e raaitoig gekomme?”

„Jao dem Gepäck wegen” glunderde Loni in 'r landstaal.

„W watte?” — deê mevrouw hulpeloos.

Meneer had het opeens ijselijk druk met het theegerei. „Moet dat mensch niet 'n koppie thee na zoo'n lange reis?” vroeg hij binnensmonds.

„Ja zeker wacht, ik zal wel” mevrouw was blij iets te doen te hebben, dan hofde je effen niet te praten.

„Alsjebleeft” reikte ze een dampende kop aan het meisje, dat gemoedelijk bijschoof.

„Wil je misschien ook wat eten?” — vroeg mevrouw, in wier hoofd vage ideeën van uitgehongerde Duitschers rondspookten.

„Essen” verduidelijkte ze met een handbeweging naar den mond.

„O bitt' schön tun Sie keene moëite wegen mir” verzocht Loni bescheiden.

„Jawel jawel man moet viel eten, — dan kan man viel werken” verklaarde mevrouw en bazig: „toe Ko, — vooruit, haal jij eens dat stukje worst uit den kelder”

Zelf haalde ze brood, boter en een mes meneer kwam aandrigen met de worst en schonk nog een kopje thee in Samen bedienden ze de meid

Toen Loni eindelijk geëscorteerd door mevrouw op 'r kamertje kwam, liet ze niet blijken dat het enge hokje met den schuinen dakmuur haar bar tegenviel

Hijgend sjouwde meneer in z'n hemdsmouwen met de zware sluitmand de nauwe zoldertrap op

„Pas op de verf!” — waarschuwde mevrouw kregelig.
„Richtiges Sau-Zimmer aber verflucht nette Leut'!” was Loni's indruk toen ze eindelijk na veel vermaningen alleen gelaten werd.

„Laat ik nou nog maar effen de koppies wassche” vond mevrouw toen ze beneden kwam, — „ze zal morgen wel niet zoo vroeg zijn, enne och, 't is zoo gebeurd” verontschuldigde zij zich.

„Ik zou 't best niet doen daarvoor heb je nou toch 'n meid,” vond meneer logisch.

„Oooh!” — vergoelijkte mevrouw terwijl ze de rest van het theewater in het omwaschteiltje goot.

En — „ôôôch” bleef het.

„Oôôch” zei mevrouw als Loni gemoedereerd een half uur te laat beneden kwam, zoodat meneer op z'n sloffen aan de zoldertrap moest staan roepen tot er eindelijk een slaperige stem uit de verte „S'fort!” riep.

En „och,” zei mevrouw spijtig verbaasd, toen weldra bleek, dat Loni aan werken een broertje dood had.

In het begin ging het nog wel zoowat, maar na een poosje nam Loni niet eens de moeite om te doen alsof ze werkte

En toen toen kwam het vreeselijke, — het ongehoorde het tragi-komische, de ontkenning die mevrouw verschrikt deed hijgen als een kanari-met-de-pip en meneer buiten zich zelf bracht van gerechtvaardigde woede

Op een broeiend-warmen avond waren de heer en mevrouw Dingemans de dompige benauwdheid van hun klein, stikkend-warm kamertje ontvlucht

Traag be-stapten hunne onwillige voeten de nog warmte uitstralende straatstenen

Zwijgend schreden ze naast elkaar voort, — genietend van de koele avondbries, die hun van over het rimpellooze kanaal tegemoet woei als een streeling na zonnebrand

„Ik heb tegen Loni gezegd, dat ze in het voortuintje mag gaan zitten, als ze klaar is met de vaat!” pufte mevrouw.

„Zoo e zoo da's goed!” bromde meneer afwezig.

„Och, achter is het zoo saai, hé wat hep zoo'n meisje daar nou,” teemde mevrouw verder.

Daar meneer het antwoord hierop schuldig bleef, stokte het gesprek. Men liep

Al wandelende kwam het echtpaar buiten de stad, die als in een waas van licht en rumoer ver achter hen lag

Een ratelende trein sneed door de bijna landelijke rust Plotseling drong uit een onder den dijk gelegen cafétje

luid dronkemans rumoer naar buiten. Twee donkere gedaanten rolden al vechtende uit de deur die wijd open bleef staan.

„Gunst! — zulke menschen toch!” — hoofdschudde mevrouw en toen meneer niks zei:

„Hoe vin jij nou toch zooiets?”

De heer Dingemans stond zich met open mond te vergapen. „Wat zie je toch?” wrevelde mevrouw en ze keek

recht in de deuropening.

Toen zag ze in blauwen tabakswalm tusschen tierende meiden en kerels Loni de bescheiden, hartelijke, nette Loni met een rood-glimmend, verhit gezicht en wijd open lachenden mond.

En Loni had háár hoed op !!

„Me me” hapte mevrouw naar lucht, — „me hoed!! — De Zondagsche-van-verlejen-jaar-die-op-zolder-in-een-does-werd-bewaard!”

„Zoo'n schandaal! zoo'n brutale feeks-van-'n-meid! zoo'n dievegge!! zoo'n zoo'n 't was om uit je vel te springen”

„En ze heeft 'm waarachtig nog achterste voren op óók!” — griende mevrouw.

„Ga mee!” — sprak de heer Dingemans schor „ga mee naar huis, dan zalle we d'r opwachten”

Men keerde om men liep. Onderweg nam het echtpaar de tram om spoediger thuis te zijn.

Men ging haastig en in het zwijgen van nu hing een broeiende dreiging van dingen-die-komen-gingen.

Toen ze na een vol uur thuis kwamen vonden ze alles keurig in orde

Grimmig zette het echtpaar zich op de bank in het voortuintje en wachtte het werd elf uur half twaalf twaalf uur Loni kwam niet.

„Zie je wel zie je nou wel!” herhaalde mevrouw steeds zenuwachtiger, met steeds korter tusschenpoozen.

Om 12 uur besloot ze in de meidenkamer te gaan kijken Loni lag in bed en sliep als een roos een bloote arm boven het blonde krulhoofd, het toonbeeld van onschuld.

Mevrouw begon aan d'r eigen verstand te twijfelen. De hoed lag op zolder in de doos als immer

„Hoe ken dat nou hoe ken dat nou toch” steunde ze. „Ze zat niet uitgeweest zijn” opperde meneer met mannelijke bereidwilligheid tot vergeven.

„En en me hóed!” — barstte mevrouw uit. „Je ken je verkeëke hebbe” bedacht meneer die heel goed wist dat dit niet zoo was

Ze zijn er nooit achter gekomen

Maar ze konden ook niet weten dat Loni „losse” verkeer had met een monteur, die in het bezit was van een motor-fiets met duo-zitting

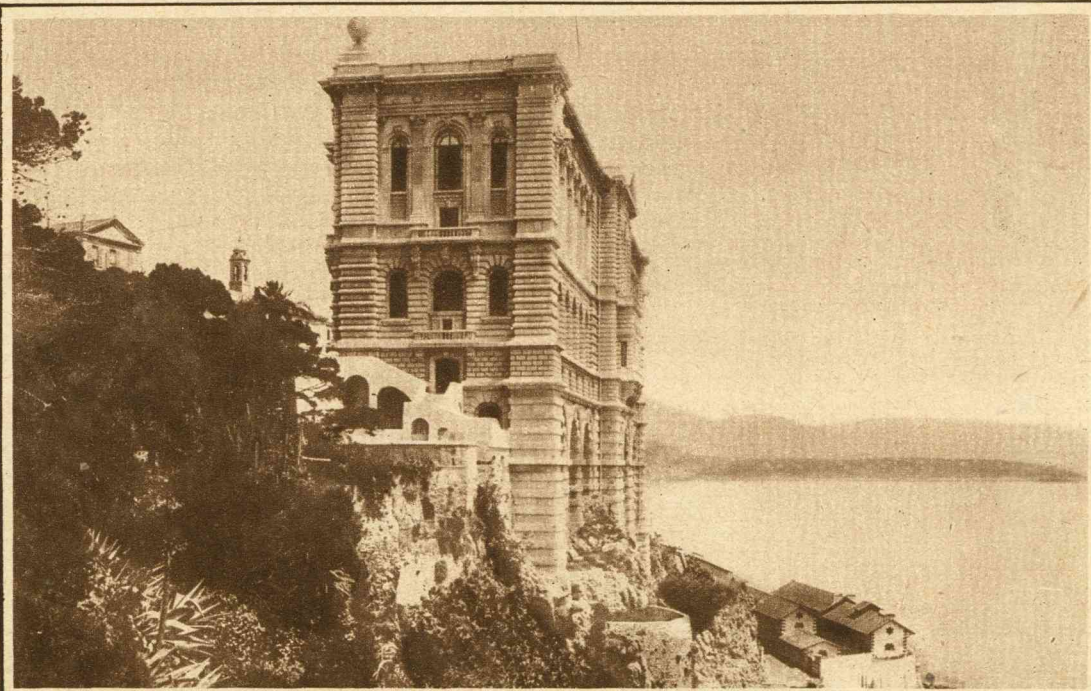
Lang heeft Loni het er trouwens niet meer uitgehouden. Na een maand werd zij wegens een niet-bewezen diefstal op straat gezet

MONACO

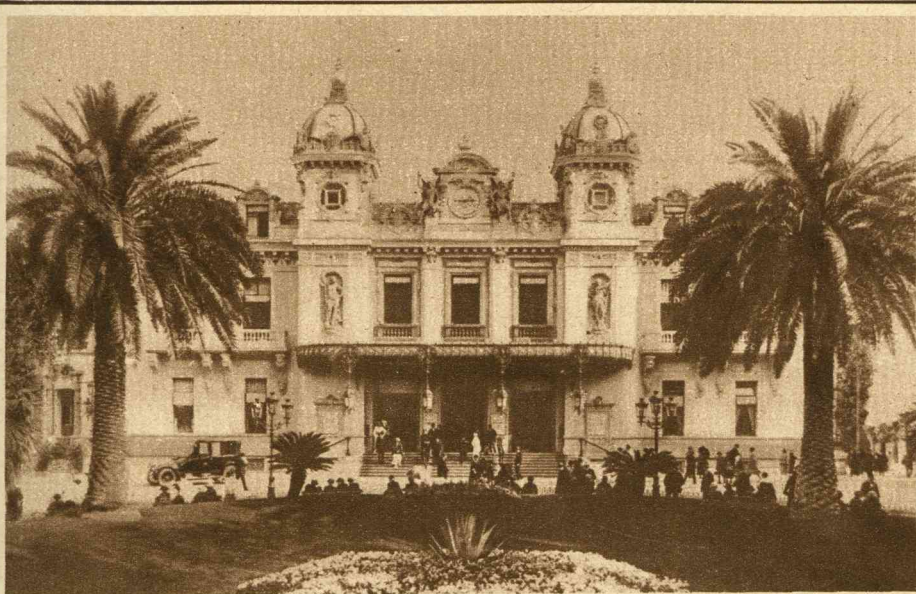
Monaco is een klein vorstendom met ongeveer 23.500 inwoners. Het ligt aan de Middellandsche Zee en is geheel door Fransch gebied omgeven. De bewoners leven van den uitvoer van zuidvruchten en parfumerieën, terwijl de speelbank te Monte Carlo voor het rijkje de voornaamste bron van inkomsten vormt. De hoofdstad Monaco, die zooals men op de foto onderaan deze bladzijde ziet, schitterend gelegen is op een rotsachtig, ver in zee vooruitstekend schiereilandje, telt ongeveer een 2.250 inwoners. Het wordt druk door vreemdelingen bezocht en vormt dan ook een ontmoetingsplaats voor de voorname wereld.

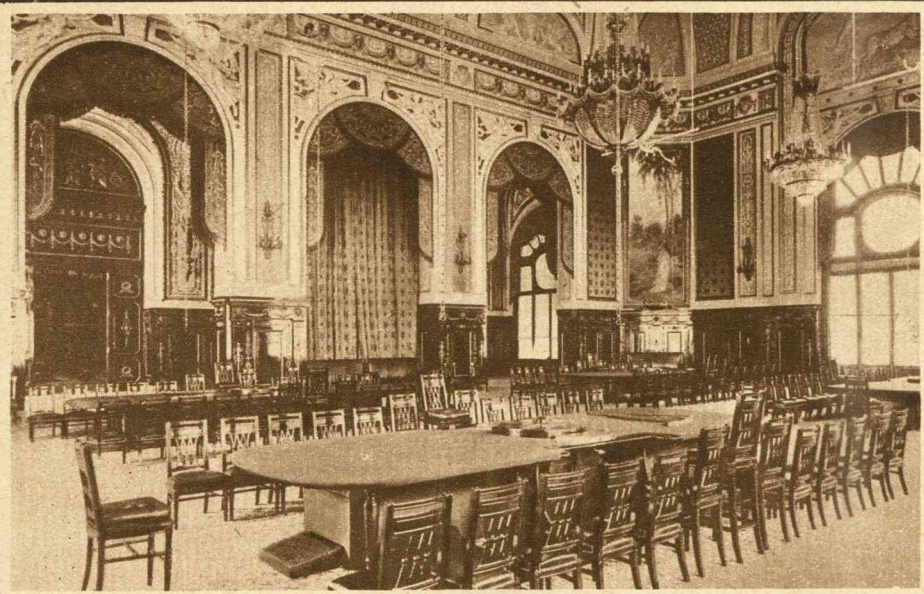
Het prachtige theater te Monte Carlo, dat niet alleen uiterlijk een imposanten indruk maakt, maar ook inwendig schitterend is ingericht.

Het in de Middellandsche Zee gelegen tot Monaco behorende museum voor oceaanoonderzoek met het erbij behorende Instituut voor Anthropologie. Monaco gaat terecht trotsch op dit gebouw, dat een der mooist gelegen musea der wereld is.

Het Casino te Monte Carlo, waarin zich de bekende speelzalen bevinden.

Gezicht in de speelzaal van het Casino. Sommige bezoekers wonnen hier in enkele uren een vermogen. Velen echter verlieten deze zaal volkomen geruïneerd en sloegen in hun wanhoop de hand aan hun leven.

Gezicht op de stad Monaco.

Foto's „Terraphot“

HET MEISJE

DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

10)

Ivy verbrak eensklaps de stilte.

„Tilly, ik schiet op, want ik heb al tachtig pond bij elkaar gespaard. Stel je voor wat een groot bedrag, en wat zullen zij er thuis wel niet van zeggen? Ik heb ze er niets van verteld, en ik ben ook niet van plan eer naar huis te gaan, voordat ik de heele som bij elkaar heb. Dan bezoek ik den grooten specialist, om met hem te overleggen op welke manier Bertie het best naar een ziekenhuis in Londen overgebracht kan worden. Het duurt nu gelukkig zoo lang niet meer.”

„Nee,” zei Tilly. „Maar Ivy... stel je nu eens voor, dat alles niet zoo uitkomt als je verwacht hebt? Dan zul je toch hoop ik niet ophouden in God te gelooven, zooals je vroeger deedt, is het wel? Ik vraag me wel eens af, of jij tegen diepe teleurstellingen bestand zou zijn.”

„Dat zou ik van tevoren niet kunnen zeggen, want ik heb er nooit over nagedacht, wat ik doen zou, wanneer ik tegenspoed had. De specialist zei indertijd, dat als Bertie geopereerd werd, hij zoo goed als zeker heelemaal beter zou worden, en er in elk geval een verandering ten goede zou intreden. Ik heb ze er thuis niets van verteld, dat ik nu zulk een succes aan het tooneel heb, en zooveel salaris verdien. Het zal een groote verrassing voor hen zijn als ik plotseling met dat heerlijk bericht terug kom.”

„En wanneer je die honderd pond bij elkaar hebt, wat ga je dan doen?” vroeg Tilly. „Blijf je dan voortaan thuis?”

„Nee, dat denk ik niet, want ik houd van dit leven. En ik vind het veel te heerlijk om met jou te wonen, Tilly. Wij zijn samen zoo gelukkig, is het niet? En later zullen wij het dan samen wat ruimer kunnen hebben, als het geld voor de operatie betaald is.”

„Ik denk, dat je t' avond of morgen den een of anderen aardigen man zult ontmoeten en trouwen,” merkte Tilly op. „Jij bent er als t' ware voor geschapen om met kinderen om te gaan. Ik zou niet weten wat met babies uit te voeren en weet zeker, dat ik ze per ongeluk onderste boven zou vasthouden.” Toen ging ze plotseling tot een ander onderwerp over en vroeg: „Vertel me eens, nu jij Day's kleedkamer hebt gekregen, weet ik totaal niet meer, wat er zoo achter de schermen omgaat. Heb je nog wel eens wat van dien man gehoord, die je toen die anjer heeft gegeven?”

„Je bedoelt mijnheer Brookwood?” Even heerschte er stilte, toen antwoordde Ivy:

„Nee, ik heb niets meer van hem gezien, doch dat had ik wel verwacht. Ik heb echter voortdurend aan hem moeten denken en ik had altijd nog gehoopt hem eens op straat tegen te komen, doch dit is nimmer gebeurd. Ik neem niet de minste notitie van die andere heeren, die me altijd bloemen en chocolade sturen, want je weet, dat ik altijd regelrecht na de voorstelling naar huis kom. Ik weet echter niet zeker, of ik dat ook gedaan zou hebben, als ik mijnheer Brookwood weer gesproken had. Ik heb mijn best gedaan om hem te vergeten... maar ik kan het niet.”

„O, dat zal wel voorbij gaan,” antwoordde Tilly nonchalant. „Ik vermoed, dat je hem indertijd als een soort held beschouwde.”

„En ik geloof ook, dat hij dat is, want hij zei allemaal zulke knappe dingen en hij keek je zoo eigenaardig aan.”

„Ik denk, dat hij een doodgevone lady-killer is,” zei Tilly, „en ik moet je eerlijk zeggen, dat ik blij ben, dat de man van het tooneel verdwenen is, want als hij bij dergelijk soort vrouwen als Belle op bezoek kwam, kan het niet veel bijzonders zijn geweest.”

„Tilly, denk je nooit meer aan Wilfred Trench?” informeerde Ivy eensklaps.

„Nee, ik ben zijn heele bestaan vergeten.” Haar toon was echter een weinig geforceerd. „Ik vermoed dat hij op het oogenblik in Egypte in zijn mooie villa woont. Wat zou ik er niet voor geven een bekende schrijfster te zijn.” Hierop ging ze voort. „Ik vraag me den laatsten tijd voortdurend af, of ik ooit voordat ik vijf en twintig jaar zal zijn naar Egypte kan reizen om den ouden, rijken man op te diepen, dien ik Methusalem heb gedoopt. Soms komt het me voor,

alsof ik het onmogelijk langer aan het tooneel kan uithouden. Ik heb zulk een ontzettende behoefte aan luxe en ik verlang er onophoudelijk naar.”

„Ik heb het idee, dat het geld veel eer komt dan jij wel verwacht,” zei Ivy op droomerigen toon. „Zulke dingen gebeuren wel eens meer.”

„Dat hoop ik van harte. Goedenacht, kindje.”

Kort daarop sliepen de beide meisjes in.

Uren later ontwaakte Tilly plotseling. Haar kussen was nat van de tranen, en Ivy zat recht overeind en schudde haar door elkander.

„Tilly... Tilly! Word wakker! Wat is er aan de hand?” zei ze angstig.

Tilly keek verbaasd en slaapdrongen om zich heen.

„O, wat heb ik vreeselijk naar gedroomd... Ik verbeelde me, dat ik honderd pond gekregen had, en ik was aan het pakken en zou eindelijk naar Egypte vertrekken.”

„Maar je huilde, en je deedt dit op zulk een vreeselijke manier, dat ik je wel wakker moest maken.”

„Ik denk, dat ik om dat geld zoo te keer ging, want ik droomde, dat ik het op een vreeselijke treurige manier gekregen had, maar ik weet niet meer precies hoe. Wat is dat bespottelijk: inplaats dat ik zong en danste van vreugde, had ik er verdriet om.”

Het behoud onzer molens.

Het mag een geluk genoemd worden dat velen in den lande beginnen in te zien, dat wij alles in het werk moeten stellen om de oude molens, de glorie van het Nederlandsche landschap en kostelijke monumenten van de constructieve bekwaamheid onzer voorouders, zooveel mogelijk te redden van den ondergang waarmede zij bedreigd worden door de steeds voortschrijdende techniek. Door de ontwikkeling van de electrische drijfkracht en den verbrandingsmotor (in het bijzonder: den oliemotor) is de motorische bemaling der polderlanden zoo gemakkelijk en economisch geworden, dat de kosten nog minder zijn dan men voor de bediening en het onderhoud van een ouden windmolen moet opbrengen, afgezien nog van het feit, dat een motorgemaal altijd gereed staat tot werken, onafhankelijk van den wind. Zoodoende wordt in menig geval besloten tot het opruimen van den windmolen om tot motorische bemaling over te gaan. Bij de pogingen om tot het behoud der molens te geraken is er een gedachte, die volle aandacht verdient, namelijk te trachten den molen zoo in te richten, dat ingeval van windstilte gebruik gemaakt kan worden van een motor en bij voldoende wind de wieken benut worden. Op deze wijze bespaart men brandstof en vereenigt men de voordeelen van den motor met dat van de windkracht, terwijl de molen behouden blijft. Een voorbeeld, waarbij deze gedachte op gelukkige wijze verwerkelijkt is, vindt men in het wind- en Dieselmotorgemaal aan den Molenpolder van Gijbeland, welken molen wij hier afbeelden. De motor (Deutz) heeft een vermogen van omstreeks 40 paardekracht en is zoodanig in het molenhuis gebouwd, dat de molen zelf ongeschonden is gebleven, terwijl de wieken het werk van den motor overnemen als er wind genoeg is.

„Wat een eigenaardige droom. Ik vermoed, dat het komt, omdat wij voor we gingen slapen over Egypte gesproken hebben. Bracht ik je naar de boot, Tilly?”

„Nee, je was in geen velden of wegen te bekennen,” antwoordde Tilly.

„En je hebt mij gestoord in een heerlijken droom, Til. Ik kwam namelijk door den artistenuitgang en daar stond mijnheer Brookwood op me te wachten, en hij wilde me juist aanspreken, toen jij te voorschijn kwam en hem uitschold. Praat nu niet meer, Til, want we moeten nu gauw weer in slaap zien te komen.”

De operette „Schattekind” was zoo buitengewoon in trek dat de voorstellingen hiervan wel tot het einde van het seizoen zouden duren. Hoewel de vertooning heel weinig verschildte van andere opvoeringen van dit genre in Londen, ging iedereen er toch heen, ten eerste omdat de muziek zoo aantrekkelijk, en ten tweede omdat de „Beauty Chorus” zoo buitengewoon frisch en jong was.

Voordat Ivy's dansnummer kwam, had ze nog een liedje te zingen, een lief, sentimenteel wijsje over bloemen. Dien avond zong het meisje het nog beter dan gewoonlijk, daar zij bijzonder goed op dreef scheen te zijn. Ze was levendiger en aan haar voordracht ontbrak zelfs niet een tintje coquetterie.

Tilly, wie nimmer iets ontging, vroeg zich af, wat de reden hiervan kon zijn. Ze behoefde zich echter niet lang in gissingen te verdiepen, daar Ivy, toen haar

nummer achter den rug was, half buiten adem in Tilly's kleedkamer kwam. Ze droeg een groote bouquet rose rozeknoppen in haar armen, en haar oogen schitterden als sterren.

„Hij zit in de stalles,” bracht zij opgewonden uit. „Ik zag hem onmiddellijk, toen het gordijn opging. Hij heeft onafgebroken naar mij gekeken.”

„Wie?” vroeg Tilly verbaasd. „Iemand, dien je kent?”

„Het was mijnheer Brookwood, domoor. Naast hem zit kapitein Hugo, de vriend van Belle, en nog een paar andere menschen. Hij stuurde me deze mooie rozen met een briefje erbij. Hij vroeg, of ik na de voorstelling met hem wilde soupeeren, en hij zal me met zijn auto naar huis brengen. O, Tilly! En gisterennacht droomde ik, dat ik hem weer ontmoeten zou!... Het lot schijnt het gewild te hebben, dat wij elkaar zouden weerzien.”

Ivy's vriend.

Tilly had geen tijd te antwoorden, daar het gordijn al weer opging en Ivy weg moest vliegen om haar entree te maken.

Daarna was er geen gelegenheid meer tot praten, want in de laatste acte waren de meisjes zoo ver van elkaar geplaatst, dat zij geen woord konden wisselen.

Tilly keek naar de eerste rij stalles, waar zij Hugo, Belle's vriend, dien zij van gezicht kende, ontdekte, en de man, die naast hem was gezeten, moest zonder twijfel de bewuste mijnheer Brookwood zijn.

Hij was groot, slank en zag er ook heel knap uit... hij behoorde zeer zeker tot het type, waardoor onervaren meisjes zich het hoofd op hol laten brengen. Hij was niet jong meer, tegen de veertig vermoedelijk. Hij leunde voorover in zijn stoel, en hield zijn blikken onafgebroken op Ivy gericht. Er lag niets teeders in de uitdrukking van zijn gezicht en zijn mond was zelfs heel wreed. Tilly begreep onmiddellijk, dat deze man op heel veel vrouwen een gevaarlijken invloed moest uitoefenen en zeer zeker op zulk een onschuldig persoontje als haar vriendin.

Nu was hij weer in haar leven gekomen en had haar uitgenoodigd met hem te soupeeren... het gewone begin, en het zou ook wel weer op de gewone, overbekende wijze eindigen.

Tilly gunde zich nauwelijks den tijd om zich af te schminken, en liep haastig naar Ivy's kleedkamer, met de bedoeling haar te overreden kalm mee naar Sinclair Street terug te keeren.

Tot haar groote teleurstelling was de kamer echter reeds leeg en vond zij de kleedster al bezig Ivy's toiletten op te bergen.

„Juffrouw Devereux is juist vertrokken,” zei de vrouw. „Ze zei, dat u wist, dat ze met een heer ging soupeeren.”

„Ja,” zei Tilly, „dat is ook zoo, doch ik had gehoopt haar nog te kunnen treffen, voordat zij wegging.”

„De juffrouw scheen erg veel haast te hebben.” Even aarzelde de oude vrouw, toen kwam ze dichter bij Tilly staan. „U gaat altijd met haar naar huis, is het niet? Ze is zulk een lief meisje, en het is zoo jammer, dat zij dit vanavond is gaan doen. Het is natuurlijk mijn zaak niet en het gaat mij allerm minst aan, maar toch spijt het me. Ik hoop maar, dat ze vroeg thuiskomt en dat die man haar verder met rust laat.”

„O, ik zal er wel een oogje op houden,” zei Tilly op beslist toon. „Goedenavond.”

Toen ze op straat stond, besloot ze, inplaats van een bus te nemen, naar huis te loopen om het angstige gevoel, dat zich van haar had meester gemaakt, kwijt te raken.

Nadat ze Sinclair Street bereikt had, en een kop chocolade voor haar klaar maakte, lachte ze om haar bange voorgevoelens, en zei ze bij zichzelf, dat het toch al te belachelijk was, dat ze het kind nog niet eens kon vertrouwen, wanneer ze een onschuldig souperpartijtje had. Tilly was er in haar hart van overtuigd, dat Ivy in heel veel opzichten een strenge opvatting van het leven had. Wellicht zou het t' avond of morgen blijken, dat ze te veel vertrouwen in de menschen stelde, doch ze moest dan door schade en schande leeren.

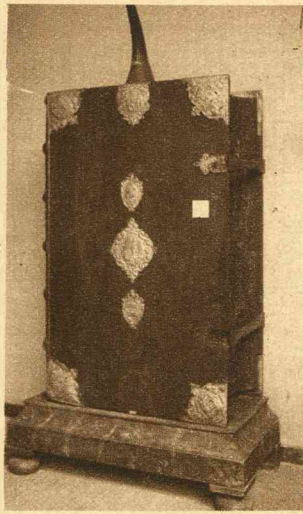
Tilly wist, dat als ze haar vriendin kon overtuigen, dat dergelijke mannen als Brookwood zich slechts met tooneelmeisjes amuseerden en totaal geen eerlijke bedoelingen hadden, dan hoefde zij zich niet ongerust te maken. Doch hoe kon zij dit doen, waar zij zelf geen flagrante bewijzen hiervan had? Het eenige, wat ze doen kon, was Ivy telkens en telkens weer ernstig waarschuwen.

(Wordt vervolgd).

Ten behoeve van het gewonde dier.

Zondag 1.1. werd door den „Eersten Nederl. Jeugdbond voor Dierenbescherming" te Amsterdam een cursus geopend in het verleenen van eerste hulp aan gewonde dieren.

Ter gelegenheid van het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool zal in de Lakenhal van den 9en Februari af een tentoonstelling gehouden worden van voorwerpen betrekking hebbend op de geschiedenis der Universiteit. Wij zijn in de gelegenheid reeds thans een tweetal interessante voorwerpen, die tentoongesteld zullen worden, hierboven af te beelden. Links: Een kruidenkast in den vorm van een boek, die gebezigd werd om als leidraad te dienen bij de examens in de pharmacie. Rechts: „Justitia", het beeld dat in de kamer stond waarin de vierschaar der Leidsche Academie recht sprak in geschillen waarin studenten betrokken waren.

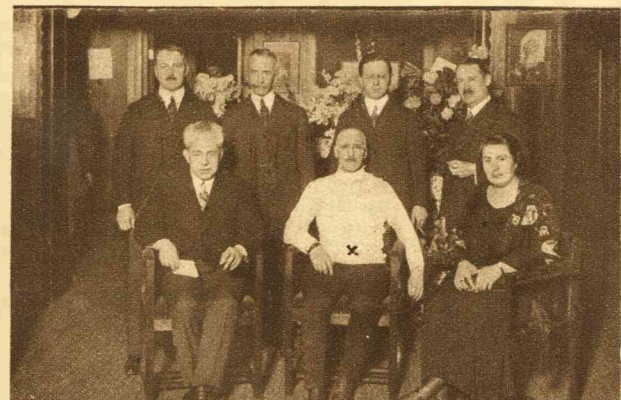
De „Steen"-wedstrijd van den A.T.B.

De beide winnaars in den Steenwedstrijd. Rechts: de heer Wijschenk (1e) wiens naam nu voor de derde maal in den steen gebeiteld zal worden en links de heer Fortuin (2e).

Don Cesar de Bazan,

de nieuwe operette die door „die Haghezangers" in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam met groot succes wordt opgevoerd. Scène uit het derde bedrijf. (x) Don Cesar, Emil van Bosch.

Het jubileum van den Schermmeester Giandomenici.

Een foto, genomen tijdens de receptie in het gebouw van de Burgerwacht te Amsterdam.

De nieuwe brug over de ringvaart v. d. Watergraafsmeer

welke de Linnaeusstraat en Middenweg verbindt, werd Zaterdagmiddag 1.1. door den heer J. ter Haar, Wethouder van Publieke Werken te Amsterdam geopend.

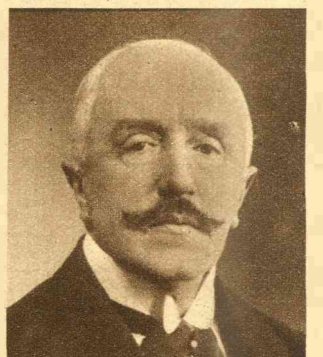
Prof. Dr. Remmelts,

oud-directeur van den Veeartsenijkundigen Dienst, werd de vorige week te Den Haag door de Ned. Verg. van Vleesch-exporteurs en Bacon-zouters gehuldigd.

Het vijfde lustrum van de Vereniging van Vrouwelijke Studenten te Leiden.

De gala-avond, waarop alle deelnemers gekleed waren in costuums van de 15e tot de 19e eeuw.

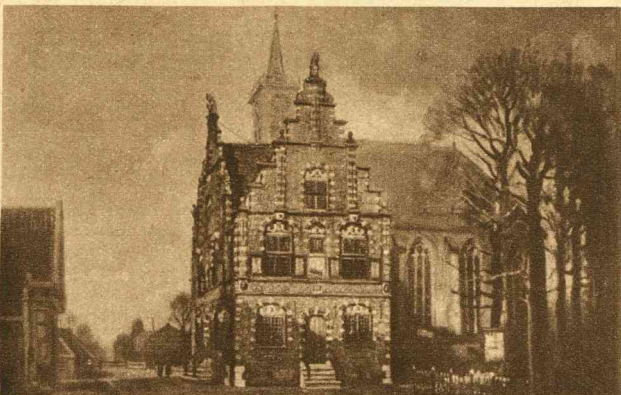
Jhr. S. v. Citters,

de Commissaris der Koningin in de provincie Gelderland, heeft tot de Koningin het verzoek gericht medio April van zijn ambt te worden ontheven.

De verbouwde School der Ned. Herv. Gemeente te Oegstgeest

werd onlangs in tegenwoordigheid van autoriteiten, bestuur en personeel officieel in gebruik genomen.

Een huldeblijk aan den heer P. A. Romeln

hem door de gemeentenaren aangeboden ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum als burgemeester der gemeenten de Rijp en Graft. Het schilderij is van den schilder S. de Heer en stelt het Raadhuis te Graft voor.

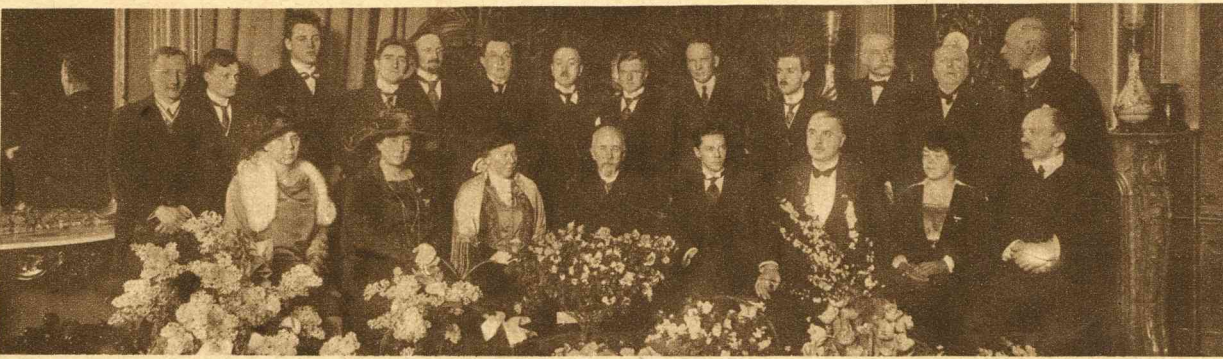
„Dr. Stieglitz"

dat in het Grand Theatre te Amsterdam wordt opgevoerd met Nap de la Mar (links) als de oude Stieglitz en Alex Hock als Moritz Koppler.

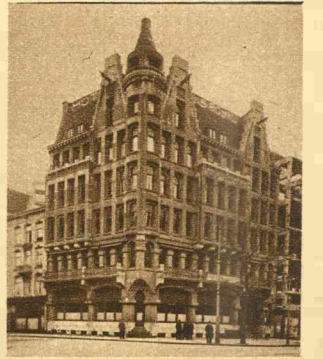
Het 50-jarig jubileum der Dell-Batavia-Mij.

Het kantoorgebouw der Maatschappij aan de Heerengracht te Amsterdam.

De huldiging van Prof. Dr. H. H. Kuyper,

die 26 jan. het feit herdacht dat hij voor 25 jaar benoemd werd tot hoogleraar aan de Theologische Faculteit der Vrije Universiteit te Amsterdam. Zittend v.l.n.r. Mej. J. H. Kuyper, Mej. H. S. S. Kuyper, Mevr. Kuyper, Prof. Dr. H. H. Kuyper, de heer Abr. Kuyper, Dr. A. Kuyper, Mej. C. Kuyper, Kapt. C. Kuyper. Achter dezen, staand, het huldigingscomité.

Het vroegere Palais Royal

te Amsterdam zal weldra worden afgebroken. De Rijks-Giro-dienst, die daar thans gevestigd is, gaat dan tijdelijk naar het gebouw „De Geelvinck" op het Singel.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over Kinderopvoeding.

„Erkennen wij, weinig te weten, weinig te kunnen, als we van dit weinige maar zeker zijn. Dan worden we in dit weinige ook geëerd”.

Deze ware woorden zijn van den grooten paedagoog Jan Ligthart.

Welk een zelfkennis en welk een diepe waarheid schuilt er in dit gezegde.

Hoeveel en hoe vaak is er niet geredeneerd en geschreven over waarheid bij kinderopvoeding

Wij moeten wáár zijn wij moeten het goede voorbeeld geven Maar — zijn we waar?

Geven we het goede voorbeeld?

Nee! dat doen we heelemaal niet!

D. w. z. we trachten het wel te doen.

Eigenlijk is dit ook nog niet heelemaal juist: want we „trachten” juist niet we doen maar zoowat, zolang het ons geen inspanning kost: zoodra we moeten gaan „trachten”, dan is het mis!

Dan komen onze eigenliefde, onze ijdelheid en . . . onze gemakzucht in het gedrang.

Trachten is streven en streven is inspanning

En inspanning wil ook in dit geval zeggen: je eigen kleine belangetjes op zijde zetten, eens een oogenblik je eigen wenschen en verlangens vergeten om je aan iets of iemand anders te wijden. Als we hooren van „je aan iets wijden” dan denken we meestal aan allerlei ingewikkelde groote levensvragen

Maar het is o zoo eenvoudig, het is dagelijks om ons heen, het doet zich vooral bij de kinderopvoeding iederen dag voor: telkens moeten wij ons een oogenblikje „wijden” aan onze kinderen.

Helaas zien heel veel moeders niet in, dat juist al deze vele kleine oogenblikjes van onverdeelde belangstelling, deze verspreide korte momenten van „zich wijden” aan een kind, dat dat den waren grondslag vormt voor het opvoeden.

Velen zullen eerder in staat zijn één daad van zelfopoffering te verrichten voor hun kind, dan zich steeds onverdeeld te kunnen geven, elken dag opnieuw. Wie dit laatste wil doen moet er den tijd voor nemen.

Ai! daar schuilt de fout! We hebben immers nergens meer tijd voor!

Wie op een holletje een plant wil opkweken zonder zich den tijd te gunnen die plant behoorlijk te verzorgen, die zal een akelig en weinig tierig spruitsel het zijne noemen na verloop van tijd.

En wie tegen z'n kinderen alleen in zóóverre waar is, als z'n gemakzucht dat toelaat, die moet zich niet verwonderen over karakterfouten, die zich soms pas veel later openbaren. — Menige moeder, heimelijk bevreesd voor haar overwicht — brengt met een boos woord een kleine vraag tot zwijgen.

„Je kan toch moeilijk zeggen, dat je het zelf niet weet,” heet het dan.

Wáárom kan men tegen z'n kind niet zeggen dat men iets niet weet?

De dingen die kinderen vragen zijn bijna altijd voor uitlegging vatbaar; het verschijnsel doet zich nu voor, dat we het of zelf niet weten en dat niet willen bekennen, of dat we het heel goed weten, maar niet de moeite wenschen te nemen dit in een voor onze kinderen bevattelijke uitlegging duidelijk te maken.

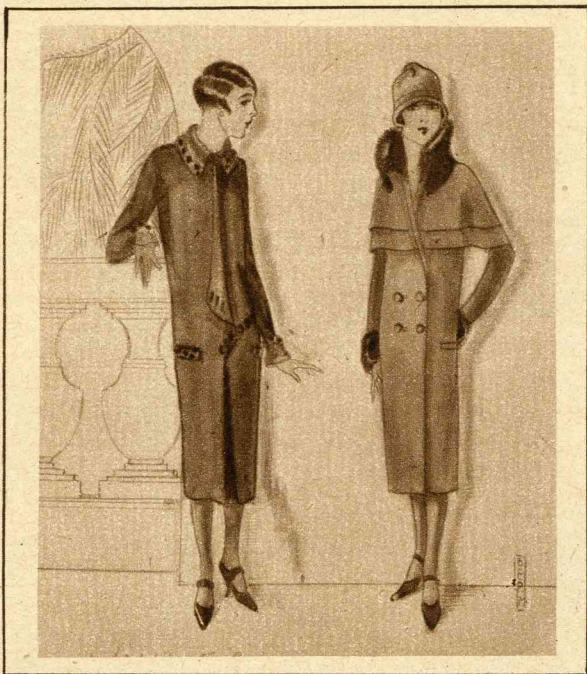
In beide gevallen heet het maar al te vaak: „hou je mond, vraag niet zooveel.”

Laten we breken met die slechte gewoonte om er ons tot elken prijs maar af te maken.

Is het niet een veel zuiverder verhouding, wanneer moeder zoo goed mogelijk tracht een moeilijke vraag op begrijpelijke wijze te beantwoorden, en wanneer zij als dit voorkomt eerlijk bekent „dat weet ik ook niet”.

Een moeder, die het ernstig meent zal door na-vraag of studie ongetwijfeld bereiken, dat zij een antwoord op de gestelde vraag kan geven.

Deze handelwijze zal meer en dieper indruk op het jonge kind en ook op de grootere kinderen maken, dan een lukraak antwoord waarmee zij afgescheept worden op het oogenblik dat zij iets vragen.

Links: een sober, hoogst modern japonnetje van flets framboosrood fluweel of zware crêpe. Rechte rug, nauwe mouwen, een binnenwaartsche platte plooi vóór. De hoornen knopen kieze men in dezelfde tint als de stof van het japonnetje. Het kraagje en de klokkende manchetjes zijn van goudgetinte tulle, gegarneerd met een randje pantervel. Ook de zakjes zijn met pantervel gezoomd. — Rechts: mantel in directoire-stijl van beige laken en met dubbele platte pelerine. De bontkraag en de bontmanchetten zijn iets donkerder bruin van kleur dan de stof van den mantel. Het zeer moderne punthoedje is van vilt in dezelfde tint als de mantel.

Gehaakt Kantje.

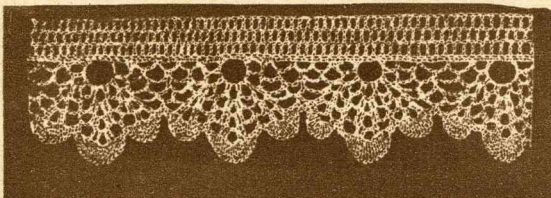
1e toer: 4 kett. steken, in den vorm van den 5en steek gestoken 2 stokjes; 4 kett. steken als aan 't begin.

2e toer: 1 kett. steek, in den tweeden steek gestoken 1 stokje; 1 kett. steek als aan 't begin.

3e en 4e toer: Evenzoo; doch op zoodanige wijze, dat het stokje op den kett. steek komt.

5e toer: 12 vaste steken, 7 kett. steken *, in den naasten steek gestoken 21 vaste steken. Herhaal van *, eindig met 7 kett. steken, in den naasten steek gestoken 12 vaste steken.

6e toer: 5 kett. steken, in den 3en steek gestoken 1 vaste steek, 5 kett. steken, in den 4en steek gestoken 3 vaste steken, 1 kett. steek, in de opening der 7 kett. steken gestoken 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes, 3 kett. steken, 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes, 3 kett. steken, 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes (deze 12 stokjes worden in dezelfde opening gestoken), 1 kett. steek, in den 4en steek gestoken der naasté 21 vaste steken, 3

vaste steken, 5 kett. steken, in den derden steek gestoken 1 vaste steek; herhaal dit tot aan het einde. Eindig met 5 kett. steken, in den 3en steek gestoken 1 vaste steek.

7e toer: 1 kett. steek, 1 vaste steek in de naaste opening *, 3 kett. steken, 1 vaste steek in de volgende opening van 5 kett. steken; in de opening der 2 kett. steken gestoken 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes in dezelfde opening; 3 kett. steken, een vaste steek in de naaste opening van 3 kett. steken, 3 kett. steken, in de volgende opening van 2 kett. steken gestoken 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes in dezelfde opening, 3 kett. steken, 1 vaste steek in de naaste opening van 3 kett. steken, 3 kett. steken, in de naaste opening der 2 kett. steken gestoken 2 stokjes, 2 kett. steken, 2 stokjes in dezelfde opening, 1 vaste steek in de naaste opening van 5 kett. steken, 3 kett. steken, 1 vaste steek in de volgende opening van 5 kett. steken; herhaal vanaf *.

8e toer: Een vaste steek in de eerste opening, 3 kett. steken, in de volgende opening van 2 kett. steken gestoken 3 stokjes, 2 kett. steken, 3 stokjes in dezelfde opening, 3 kett. steken, 1 vaste steek in de naaste opening; zóó door, tot aan het einde van den toer. Eindig met 1 vasten steek in de laatste opening.

9e toer: 1 vaste steek in de eerste opening, 3 kett. steken, in de volgende opening van 2 kett. steken gestoken 3 stokjes, 2 kett. steken, 3 stokjes in dezelfde opening, 3 kett. steken, 1 vaste steek in de naaste opening; zóó door, tot aan het einde van den toer. Eindig met 1 vasten steek in de laatste opening.

10e toer: 3 vaste steken in de eerste opening, 7 stokjes in de opening der 2 kett. steken, in de naaste opening gestoken 3 vaste steken; zóó door tot aan het einde van den toer.

Men trekt door den eersten toer van het kantje een lintje.

Wat Parijs zegt . . .

De moffen komen weer in de mode!

Voor bezitsters van verkleumde handjes een uitkomst! Tegenwoordig hebben de mantels veelal breede bontmanchetten. Hierbij worden dikke gevoerde handschoenen gedragen, die tezamen de mof uit de gratie hebben doen geraken.

Maar de laatste berichten luiden: moffen worden wederom gedragen — maar hêël klein.

Een andere nieuwigheid: het is „du dernier cri” om een mof te dragen waarvan de bontsoort een andere is dan het bont van kraag of mantel.

Het hoeft dus niet meer bij elkaar te passen om in de mode te zijn.

Zeer nieuw zijn moffen van peau de Suède met bont afgezet waarin zich aan de voorzijde een beursje bevindt op den overslag waarvan een monogram is bevestigd.

De hoeden worden steeds kleiner en vertoonen een zeer duidelijk „omhoog strevende” neiging, terwijl de bijbehorende randen het druk hebben met in allerlei uiterst smalle bochten te verdwijnen.

De allernieuwste modellen staan maar weinigen. Het wordt voor menige vrouw uiterst moeilijk om goed „behoed” te zijn. Gelukkig is het eveneens zeer nieuw om garnering ter rechterzijde van den hoed te dragen, zeer laag afhangend, tegen het gelaat aan. Dit is zeer flatteus en neemt veel van het strenge effect van de al te hoge bollen weg.

Monogrammen en Taschjes.

Handtaschjes in boekvorm zijn niets nieuws. We hebben ze al lang in alle mogelijke soorten en stoffen: er zijn er van fraai bewerkt Venetiaansch leder, van juchtleer, van moiré, van peau de Suède enz.

De groote attractie vormen de monogrammen.

Het monogram wordt meestal in het midden van den overslag geplaatst of in den linker bovenhoek van de voorzijde. De laatste nieuwigheid in monogrammen is een zilver monogram van niet minder dan 6 à 7 c.M. hoogte en 5 c.M. breedte.

Op een vuurrood leeren tasch staat dit buitengewoon fraai maar een weinig opvallend.

Voor wie een meer bescheiden smaak heeft, zijn er de alleraardigste in een ovaal uitgesneden Chineesche monogrammen met hun onbegrijpelijke streepjes en krasjes, die echter alle de een of andere welwillende betekenis hebben zooals: „eeuwige voorspoed”, „volmaakt geluk” e.a.

Een origineel cadeau voor een mode-vrouwtje is zoo'n monogram met bijpassende ceintuurgesp.

Tot slot wil ik u nog even verklappen, dat het heelemaal niet toevallig is, dat het monogram juist links bovenaan geplaatst wordt. Dit is een geraffineerd bedenkeltje! Als de tasch op „de” moderne wijze onder den linkerarm geklemd wordt, dan is het monogram juist nog zichtbaar.

Probeert u het maar eens!

Grappige Kindermondjes.

Dicky en Hans spelen met den trein. —

„Geef hier die tender,” zegt Dicky wijs.

„Dat is geen tender, dat is een kolenwagen,” vindt Hans verontwaardigd.

Dicky is vier en Hans is vijf, maar Dicky weet het toch hêël zeker.

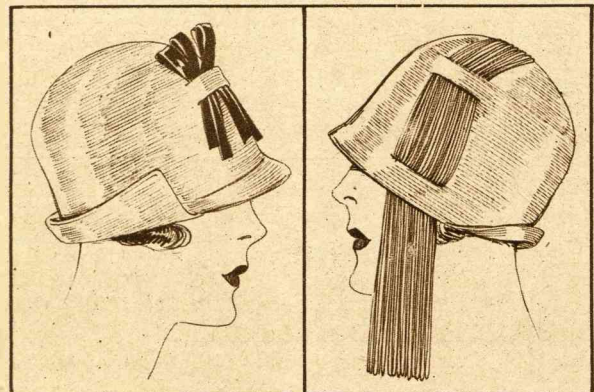
„Mijn vader zegt altijd „tender”,” houdt hij vol.

„En mijn vader zegt altijd kolenwagen,” strijdt Hans even ernstig tegen.

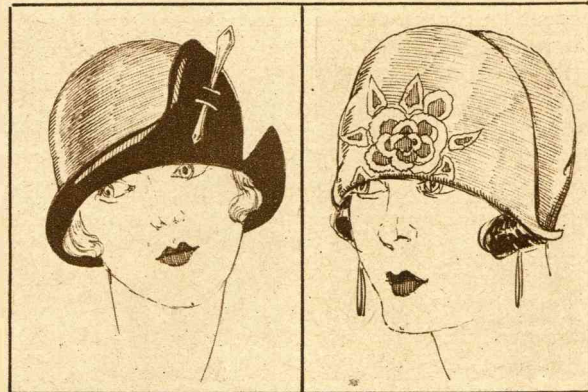
Dit is een probleem.

Ernstig staart Dicky naar het naamloze voorwerp.

„Ik wéét wat!” roept hij opeens . . . „we zullen zeggen: het is een tender-kolenwagen, dan heeft-ie twee namen, een vóór-, en een achternaam, net als wij!”

Links: Jade groen castoren hoed met doorgeregen zwartfluweelen strik. — Rechts: Zwart castoren hoedje met doorgelochten vuurroode chenille kwast.

Links: Trotteur-model met hoog opgeslagen zwartfluweelen rand en doorgestoken roode fantasie-speld. Rechts: Napoleon-model van reebruin zijden vilt met appliqué borduursel in veelkleurig glacieeder en fluweel.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

(20)

veral om haar heen geurde en bloesemde het. Overal waren rozen en wilde bloesems van granaatappels, en klokgelui klonk door de lucht, troostend en vol belofte.

En hoor, vlak in haar nabijheid zong een jonge, lieve meisjesstem.

Josa keek zoekend om zich heen. Toen zag zij Allietta, die niet ver van haar vandaan op den muur zat, terwijl haar naakte, bruine beenen bengelend naar beneden hingen. Glimlachend wond het kind, zonder dat het Josa zag, een krans. En weer begon zij toen te zingen, zoo troostend, zoo verzachtend.

Josa kende het liedje, en als een gebed prevelde zij de woorden na.

En toen sprong zij overeind. Geheel anders dan zij gekomen was, vervolgde zij met schitterende oogen haar weg. Al de schoonheid om haar heen nam zij als een geschenk van den Allerhoogste in zich op, en toen zij de Olmenlaan insloeg, waar zachtjes een nachtegaal zijn liefdesleed uitzong, toen glimlachte zij zelfs, en bijna geluidloos kwamen de woorden over haar lippen: „Gelukkige, kleine vogel. Jij giet je geluk en je leed met je liederen in de zielen der menschen, die lijden, die hun smart niet kunnen uiten in de wereld, die zoo wreed is, zoo vreeselijk wreed.”

De gong waarschuwde reeds voor de lunch, toen Josa het Alhambra-Palace-Hotel bereikte.

De bedelnonnen in de vestibule hielden haar zwijgend haar collectebusjes voor de armen voor, maar Josa zag het niet. Voor de eerste maal ging zij zonder na te denken het leed van anderen voorbij.

Zij leed zelf de zwaarste smart, die een vrouwenhart treffen kan.

En de nachtegaal zong nog steeds in de Olmenlaan in den schoonen namiddag bij de ruischende bronnen.

De „Roode Burcht” sliep. Geen menschenvoet verstoorde nu den vrede van haar zwijgende plechtigheid, nu over Granada de klokken klonken . . .

Laat in den middag van denzelfden dag zat in het salon van madame de Maravet Jeanne Brion voor de schrijftafel van Malette en schreef.

Onvermoeid vloog haar pen over het papier. Het jonge meisje scheen heelemaal niet te bemerken dat Claus von Brunner, die alles voor de reizen van haar meesteres bezorgde, ongedurig over het zachte tapijt schreed en van tijd tot tijd een gepikeerden, bijna toornigen blik naar haar wierp.

Nu eindelijk scheen Jeanne het te bemerken. Haar voorhoofd rimpelde zich eenigszins ontstemd, toen zij, zonder haar hoofd naar hem om te wenden, kalm zeide: „Maar beste mijnheer van Brunner, wilt u uw wandeling niet ergens anders voortzetten?”

„Neen,” antwoordde de jonge man onvriendelijk, „ik moet met je praten, Jeanne.”

„Maar u ziet toch, dat ik bezig ben?”

„Belachelijk om op al die onbeschaamde brieven te antwoorden, waarmede men madame naar aanleiding van haar optreden in Granada lastig valt. Dat is tot nu toe toch nog nooit gebeurd.”

„U vergeet, beste Brunner, dat er een groot aantal uitnodigingen onder die brieven zijn. De spaansche granden wedijveren er om wie het eerst madame als nieuwste sensatie in zijn salon zal kunnen toonen. Madame wenscht, dat ik de brieven beantwoord.”

„Het is ergerlijk. Ik had gehoopt, dat u vandaag eindelijk eens tijd zoudt hebben om een eindje met mij te gaan wandelen. De „Roode Burcht” wacht, Jeanne. Wanneer lost u uw woord in?”

„Beste vriend,” zei het meisje, zorgvuldig een aantal brieven die voor haar lagen zegelend, „de „Roode Burcht” is mij te gevaarlijk. Weet u wel, dat er een griezelige sage is die verhaalt dat degene, die in de nabijheid van den „Roode Burcht” zijn hart verliest, het nooit weer terug vindt?”

„Jeanne,” riep de jonge man uit, terwijl hij druk gesticuleerend heel dicht naar de schrijftafel kwam.

Zacht-verwijtend keek zij hem aan. Toen blies zij kalm het licht uit, voorzichtig het stempel met het

wapen van madame in het zegellak van den laatsten brief drukkend.

„Je ontwijkt mij,” riep Claus von Brunner heftig uit. „Je wilt mij niet begrijpen, Jeanne.”

„Zeg liever, dat ik niet mag, beste Brunner. Is het dan al niet erg genoeg, dat een van ons beiden onverstandig is? Wat zou er dan moeten gebeuren, als ik niet voor ons beiden dacht?”

„Je staat mij niet de kleinste gunst toe, Jeanne. Niet eens een armzalige wandeling, en bovendien zag ik je vanmorgen weer in het gezelschap van dien walgelijken Spanjaard uit den „heiligen hof” komen.”

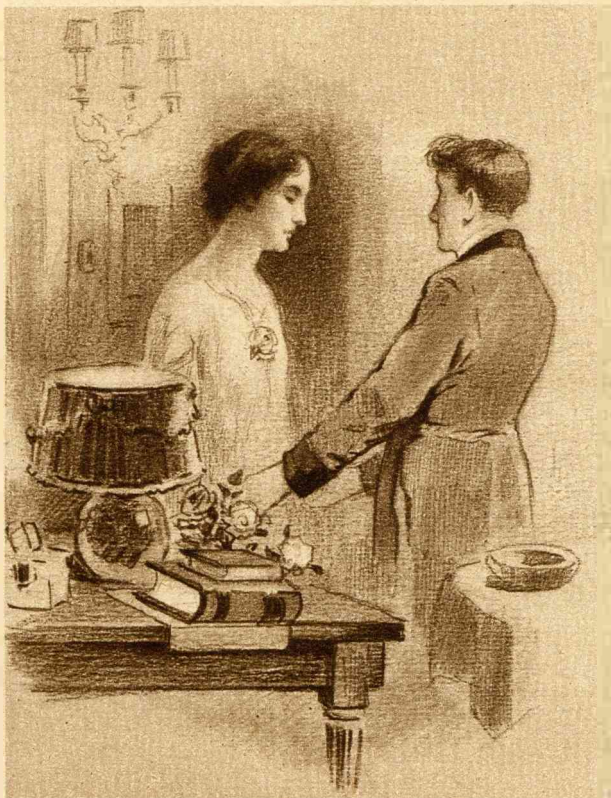
Er verscheen een nauwelijks merkbaar glimlachje om Jeanne's dunne, roode lippen. Zij boog haar hoofd met de bruine krullende haren die door een paar nieuwsgierige zonnestralen geliefkoosd werden, nog dieper over de schrijftafel, en antwoordde toen: „Mijn onderhoud met den Spanjaard was vreeselijk interessant.”

De handen van den blonden reus, die achter Jeanne stond, omvatten de leuning van den stoel, alsof hij ze door midden wilde breken.

„Ik breek dien kerel al zijn ribben, als hij het waagt naar je toe te komen.”

Nu lachte Jeanne. Het klonk helder als het gelui van zilveren klokjes.

„Dit keer was ik het, beste vriend, die op den „Roode

„Waarom zwijg je, Jeanne, waarom zeg je niets?”

Burcht”, waarheen de Spanjaard mij wel is waar, zooals ik bemerkte, heimelijk gevolgd was, naar hem toe ging.”

„Jij? Jijzelf?” stootte Claus op. „Maar dat is toch . . .”

„Ongehoord, wil je zeggen, nietwaar? Jawel, beste vriend, ik zag geen anderen uitweg om dien kerel, die mij over mijn meesteres wilde uithooren, onschadelijk te maken. Ik heb hem den grootst mogelijken onzin op zijn mouw gespeld.”

Helder en overmoedig klonk nu Jeanne's lach door den salon.

„Ik vind het heel onverstandig van je, en, neem me niet kwalijk, zeer ongepast.”

Weer lachte Jeanne.

„Beste mijnheer von Brunner, wat gepast voor mij is, beslis ik zelf. Maar ter zake: ik heb Don José voorgelegd, dat madame de echtgenoot was van een parijischen kunstenaar, die zijn vrouw en vier kinderen niet zelf onderhouden kon. En om nu de familie in het leven te houden, is madame danseres geworden. Is dat niet roerend?”

„Het is ongelooflijk! Madame zelf zal over je sprookje allerminst in haar schik zijn.”

Jeanne werd nu heel ernstig.

„Je weet, beste Brunner, dat ik nog nooit het gebod van madame om over haar persoon en haar omstandigheden het grootste stilzwijgen in acht te nemen, heb overtreden. De Spanjaard echter dwong mij hem het een of ander op zijn mouw te spelen, omdat ik voelde, dat hij meer van madame wist, dan haar misschien lief is. Hem op den verkeerden weg te brengen, voelde ik vanmorgen als mijn plicht. Mijn vertrouwelijk verhaal schijnt intusschen niet zonder uitwerking te zijn gebleven, want ik bemerkte, hoe hij schrok en mij onderzoekend aankeek. Maar ik doorstond zijn doorborende blikken dapper en kon tot

mijn genoeg constateeren, hoe Don José steeds onzekerder van zichzelf werd. Is dat al niet een groot succes?”

„Het zou beter zijn, indien je iederen omgang met Don José vermeed. De kleinste onvoorzichtigheid kan madame meer kwaad doen dan goed, en bovendien schijnt die kerel mij niet de man aan wien jonge dames zich zonder meer kunnen toevertrouwen.”

Jeanne was bliksemsnel opgesprongen en stond nu schelms lachend tegenover Brunner.

„Werkelijk, Brunner, als diplomaat ben je niet geboren, want anders zou je niet steeds iets op dien Spanjaard hebben aan te merken. Je weet immers, dat ik altijd moet tegenspreken. Wanneer je nu door Don José verdacht te maken, juist het tegendeel bereikt, van hetgeen je wilt, wat dan?”

„Dat geloof ik niet, Jeanne, want ik houd je toch voor te verstandig om in die doorzichtige val te loopen, die de Spanjaard voor je neerzet, alleen om je uit te hooren.”

Jeanne schudde spottend-lachend haar hoofd.

„Nou, mijn verstand schijn je niet al te hoog aan te slaan. Maar overigens dank ik je wel voor je compliment.”

De jonge man stampte geërgerd met zijn voet op den grond.

„Je moet mij niet voortdurend opzettelijk verkeerd verstaan. Je moest eindelijk eens inzien . . .”

„Ik wil niets inzien, beste vriend. Het kan niet, en het mag niet, wat je van mij verlangt.”

„Neen, neen, zoo kom je niet van mij af. Eenmaal moet het toch eens tot je doordringen, dat ik van je houd, zooals van niets of niemand anders op de wereld.”

Afwerend hief Jeanne haar handen op, toen vielen zij zwaar en slap neer en haar hoofd zonk diep op haar borst.

„Jeanne,” smeekte Claus, haar handen grijpend, „niet zoo. Ik weet wel, dat het niet goed van mij is, zoo tegen je te spreken. Ik, die je niets kan aanbieden op de wereld, niet eens het armzaligste woninkje. Maar ik kon niet anders, het doet mijn hart bersten. Eenmaal moest het toch gezegd worden, dat ik van je houd met al de kracht van mijn ziel, en dat ik geen anderen wensch koester dan je mijn vrouw te kunnen noemen. Strijden en werken wil ik, om ons beiden een bestaan te verschaffen, dat ons mogelijk maakt, al is het dan ook onder bescheiden omstandigheden, een verbond voor het gansche leven te sluiten. Waarom zwijg je, Jeanne, waarom zeg je niets? Voel je dan niet, hoe je mij martelt, hoe ik lijd?”

Het jonge meisje streek met haar slanke hand nadenkend over haar blank voorhoofd. Toen verscheen er een pijnlijk glimlachje om haar mond, die er vermoeid uitzag als van in stilte verschreide tranen, en haar vriend haar handen toestekend, zei ze zachtjes: „Het kan niet, beste vriend. Onze kracht, onze liefde, onze trouw behooren aan die heerlijke vrouw, die ons allebei eens gered heeft uit nood, zorgen en ellende. Haar te dienen, voor haar te leven, is onze plicht. Andere, eigen wenschen moeten zwijgen. Of zou jij het over je kunnen verkrijgen, madame te verlaten, om voor ons een nestje te bouwen, een bestaan te scheppen? Neen, Claus, dat kan je ook niet!”

Nu stond de blonde reus met gebogen hoofd voor het jonge meisje. Zijn brede borst ging zwoegend op en neer, toen hij, zijn handen wringend, tusschen zijn opeengeklemd tanden door uitstiet: „Neen, dat kan ik niet, je hebt gelijk, Jeanne, want madame de Maravet was de eenige, die den gefailleerden luitenant, in wien niemand vertrouwen had, nadat hij door de lichtzinnigheid van anderen in zijn carrière schipbreuk had geleden, tot zich nam, en hem de gelegenheid gaf, op eerlijke wijze zijn brood te verdienen. Voor het geluk van madame ben ik steeds tot ieder offer bereid. Maar de tijd kan toch komen, Jeanne, dat madame de Maravet onze hulp, onze zorg niet meer noodig heeft, dat wij als vrije menschen vrij over ons zelf beschikken kunnen. Wat zou dan je besluit zijn?”

Zijn stem beefde van angst, en zijn groote, blauwe oogen boorden zich vragend in de hare.

Een oogenblik aarzelde Jeanne, toen verscheen er echter een lief glimlachje om haar dunne lippen, toen ze, terwijl haar oogen hem innig aanzagen, tegen hem zei: „Wanneer dat uur komt, Claus Brunner, dan zal ik tegen je zeggen: Neem mij mee, ik ben van jou, want ik houd van je met heel mijn hart. Tot zoolang echter moeten wij zwijgen, Claus, en onzen plicht doen, voor een ander.”

Met een juichkreet hadden de groote, krachtige handen van den man het hoofd van het meisje omvat. Nu hief hij het zachtjes naar zich op, en innig en toch plechtig bijna kuste hij haar zachtjes trillende lippen.

(Wordt vervolgd).

Grappjes.

Pessimist: „De wereld is vol narigheid...”
Cynicus: „Ja, en toch gaan de menschen maar door met trouwen.”

De Zwart: „Geloof jij ook dat vrouwen meer kunnen lijden dan mannen?”

Zijn vriend, die schoenmaker is: „Het is mijn ontdekking dat zij het kunnen.”

Moeder: „Heb ik je niet gezegd op te letten wanneer de melk overkookte?”

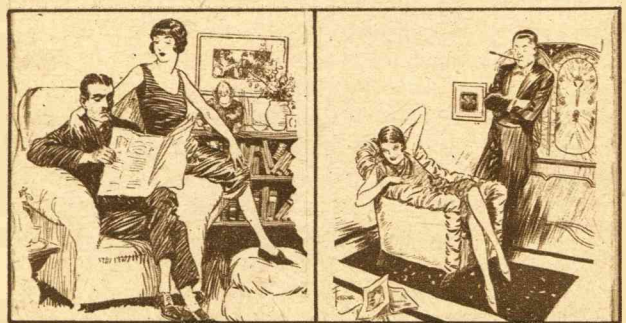
Alice: „Ja, moeder. Het was kwart over vier.”

„Je kunt niet zeggen, dat ik je nagelopen heb,” zei zij tijdens een twist tegen haar man.

„Een muizenval loopt ook de muis niet na, en toch vangt zij ze,” antwoordde hij.

Het meisje: „De meeste menschen bewonderen mijn mond. — Jij ook?”

Hij (verstrooid): „Ja, ik vind hem ook kolossaal!”

Zij: „Ben je er zeker van dat wij ons vandaag een jaar geleden verloofden, lieve?”

Hij: „O ja, heel zeker zelfs, want ik heb den datum in mijn chèque-boekje.”

Hij: Waarom heb je alleen maar getrouwde vrienden op ons huwelijksfeest gevraagd, Alice?”

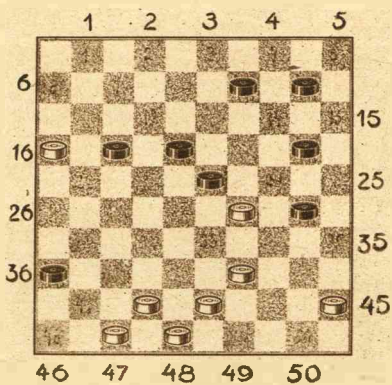
Zij: „Omdat ik dan zeker ben dat wij alleen maar nuttige geschenken zullen krijgen.”

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

Dr. M. J. BELINFANTE te Amsterdam.

No. 34.

Wit: 47—41!, 2. 16—11!, 3. 11×35!! Men beschouwe thans eens een oogenblik aandachtig deze werkelijk verrassend-geestige stelling, die nu na wit's 3den zet is ontstaan! Zwart heeft nu nog slechts één goeden zet, doch deze brengt alle uitstel van executie, namelijk 49—40. Nu slaat wit 35×44!!!, zwart heeft niets anders dan 43—49 als antwoord en nu wint wit fraai door 45—40!, daar nu op zwart's 49—38 (of verdere velden op deze lijn) wit vervolgt met 48—43!, zwart 38×49 en wit tot besluit 40—35 met 35×44!

Een zeldzaam fijn vraagstukje van hooge waarde, zoowel door de technisch volmaakte afwerking als door het aesthetisch element van economie.

v. D.

„Ik kan niet zeggen dat de pudding lekker smaakt,” zei hij, — en zij antwoordde: „Het moet verbeelding van je zijn, want in het kookboek staat, dat ie verrukkelijk is.”

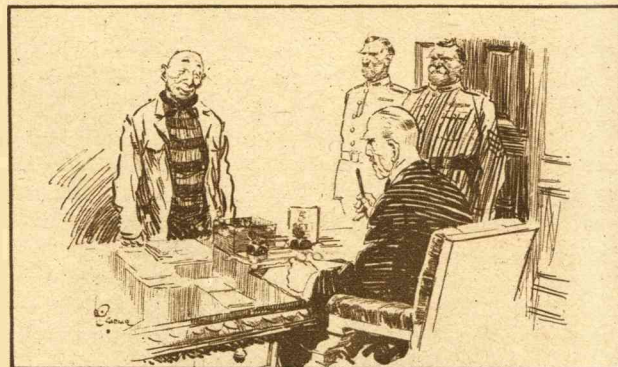
Van ons boekenplankje.

Harold F. B. Wheeler, Napoleon. — Deze boeiende, geïllustreerde beschrijving van Napoleons leven en daden, die voor ons land bewerkt is door Jhr. R. H. G. Nahuys, zal stellig velen welkom zijn. Wij zijn overtuigd, dat het boek veel gevraagd en gelezen zal worden. — Utrecht, W. de Haan.

Prof. Dr. J. v. Leeuwen Jr., De zanger van den Griekschen Riddertijd. — Dit is een mooi boek, aantrekkelijk, eenvoudig en boeiend geschreven. Wie belangstelt in de klassieke beschaving zal niet tevreden zijn, het één maal gelezen te hebben. Hij zal het telkens willen herlezen en het daarom willen bezitten! — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Huib Luns — Rembrandtiana. — Zelden nog lazen wij een zo aantrekkelijke en boeiende en tevens degelijke studie over Rembrandt. De heer Luns heeft er siag van ons nader tot een groot kunstenaar te brengen! De platen, 38 in getal, maken dit mooie boek nog des te aantrekkelijker. — Amsterdam, Van Munster's Uitg. Mij.

Felix Timmermans, Het keerseken in de lantaarn. — In dit boek zijn een aantal verhalen van dezen grootsten Vlaamschen schrijver bijeengebracht, die alle juweeltjes zijn op het gebied der vertelkunst. Een boek om dankbaar voor te zijn! A'dam, P. N. v. Kampen & Zoon.

Directeur der gevangenis (tot ontslagen gevangene): „Het spijt mij erg, ik zie dat wij je een week te lang hier gehouden hebben.”
Gevangene: „Maak u maar geen zorg; ik knok het den volgende keer wel aan!”

DE REUS EN DE SCHOENMAKER.

In oude tijden, toen het in de bergen niet erg veilig was, heerschte daar in de onherbergzame streken een afschuwelijke reus. Hij daalde vaak van de hoogste bergtoppen in de vlakten neer en verwoestte daar weiden en velden, doodde menschen en vee en vernielde steden en dorpen. Bij ééne stad echter had hij steeds vergeefsche pogingen gedaan. Zoo vaak hij daar heenging, stonden alle burgers, hun dappere burgemeester meegerekend, gewapend klaar en sloegen zijn wilde aanslagen steeds af. Dat maakte den goddeloozen reus woedend en hij besloot zich op een andere wijze op hen te wreken en ze toch allen om het leven te brengen.

De stad lag aan een breede, mooie rivier, die zijn water ontving uit de bergen van den reus. Hij wilde haar nu halverwege de stad afsluiten. Het water zou dan opgestuwd worden, de stad overstroomen en alle, alle menschen zouden er in verdrinken. Dat was zijn duivelsch plan. Hij nam nu een paar reuzenspaden met aarde, deed ze in een reuzenzak en nam hem op zijn reuzenschouder. Toen ging hij op weg naar de stad. Maar daar hij, evenals alle reuzen, dom was, raakte hij den weg kwijt en dwaalde urenlang rond, zonder de stad te kunnen vinden. Het was een zeer warme dag en vermoeid door de warmte en den zwaren zak op zijn rug, begon hij geducht te zweeten en te hijgen. Vloekend en scheldend ging

hij verder en wenschte niets liever dan het doel van zijn wandeling bereikt te hebben. Maar het kwam maar niet.

Kort daarop ontmoette hij een schoenmaker, die juist uit de bedreigde stad kwam en eveneens een zak op zijn rug droeg. Hierin was echter geen aarde maar een massa kapotte schoenen en laarzen. Die had hij bij zijn vele klanten in de stad opgehaald, om ze in zijn dorp te lappen. De reus riep tegen hem: „Hela, kereltje! Hoe ver is het nog naar de stad?”

„Naar de stad?” antwoordde de schoenlapper. „Wat moet U daar dan doen?”

„Ik wil de rivier afsluiten,” antwoordde de reus boos, „opdat er overstroming kome en alle menschen in de stad omkomen.”

„Dat mag niet gebeuren,” dacht de schoenlapper, „want dan verlies ik al mijn klanten.”

Toen sprak hij luid tot den reus: „Gij wilt immers naar de stad. Daar komt ge vandaag niet meer en morgen ook niet en overmorgen ook niet. Ik kom er juist vandaan. En kijk eens! (daarbij opende hij zijn zak en liet hem de vele kapotte schoenen en laarzen zien). Ze waren allen gaaf en nieuw en ik heb ze alle, het eene paar na het andere, op weg van de stad naar het dorp, gedragen en afgesleten. Gekunt u nu voorstellen hoe ver het is!”

„O, hemel,” zei de reus, „als het zoo ver nog is, dan laat ik mijn aarde liever hier. Ik kom op die manier bijna niet vooruit door de warmte en den zwaren zak. Tegelijkertijd nam hij den zak van zijn rug en schudde de aarde uit. Daaruit ontstond een groote berg, die vele honderden meters hoog was. Wat daarna naar beneden viel, was nog voldoende om een rij heuvels te vormen.

De reus keerde nu naar zijn bergen terug. De schoenlapper echter lachte over de domheid van den reus, want de bedreigde stad was heel dicht bij. Maar deze werd door zijn slimheid gespaard.

De berg en de heuvel staan er heden nog. Wie het niet gelooft, gaat er maar naar toe om zich te overtuigen!

De burgers sloegen zijn wilde aanslagen steeds af en joegen hem op de vlucht.

Babbelhoekje.

Marie Winter. — Als je van plan bent voortaan geregeld aan de prijs-raadsels mee te doen, raad ik je aan je oplossingen te nummeren, omdat je mocht niet spoedig tot de prijswinnaars behooren, je na vijf opeenvolgende of na tien niet opeenvolgende goede oplossingen voor een troostprijs in aanmerking komt.

Wies. — Ik geloof stellig, dat je best in staat zoudt zijn een opstel te maken, als je er je maar toe zette en, even natuurlijk schreef, als je dat in je brieven doet. Het getuigt voor je goeden smaak, dat de werken van Marlitt en Werner je niet meer bevredigen en een frisch geschreven jongens- of meisjesboek meer in je geest valt. — Je oplossing is niet n°. 5 maar n°. 6. Je bent dus nu over de helft.

De schoenmaker opende zijn zak en liet de vele kapotte schoenen en laarzen zien.

Vele inzenders schrijven hun adres alleen buiten op de enveloppe. Dat is niet voldoende, omdat, als deze verwijderd is, wij ook het adres missen. Men verzuime dus niet zijn adres ook in den brief op te geven.

OOM TOM.